

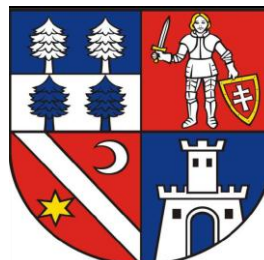
LETOKRUVY

ČASOPIS STREDNEJ ODBORNEJ ŠKOLY LESNÍCKEJ V BANSKEJ ŠTIAVNICI

2 / 2009 – 2010

cena: 0,50 €

D. G. Červený

ZOBSAHU!

Incheba 2009/2010

Vybrali sme z najlepších maturitných slohových prác...

SOČ

4.A – častušky

Sokoliarske lovy Kežmarok

DEŇ NARCISOV

Okresné kolo poézie

Recitačný deň na SOŠL

Recitačný deň na SOŠL

Ešte stále fajčíš?

Reportáž

Náš kolega medzi ocenenými.
Náš kolega medzi ocenenými.

Pobyt v Čechách
v rámci projektu-
Leonardo da Vinci

Mladý Európan

SOČ

Podľa organizačných pokynov k XXXII. ročníku Stredoškolskej odbornej činnosti (SOČ) v Banskobystrickom kraji, sa dňa 04.03.2010 (štvrtok) o 15⁰⁰ hod. v učebni 1.E triedy uskutočnilo školské kolo SOČ.

Na základe rozhodnutia riaditeľa SOŠ lesníckej Ing. Rudolfa Valoviča, CSc. práce SOČ posudzovala odborná hodnotiacia komisia (OHK) v zložení Ing. Miroslav Ďurovič predseda OHK, Ing. Michal Diviak a Ing. Veronika Dudíková - členovia OHK.

Súťažné práce v 2 exemplároch mala OHK k dispozícii na preštudovanie od 02.03.2010. Pred súťažiacimi bola zodpovedná a náročná úloha nielen prezentovať svoje poznatky a dosiahnuté výsledky, ale aj ich obhajoba. Do súťaže sa

prihlásil jeden tím a štyria samostatní autori . Zameranie prác bolo rôzne. Attila sa ako zapálený Lokál Patriot venoval biológii ekosystému miestneho jazera. Mišo s Radom ochrane duba pred hmyzími škodcami. Jožo riešil komplexnú úlohu zisťovania vstupných údajov stojacích stromov pre kalkulácie , plánovanie a zhodnocovanie práce generácií lesníkov. Terka sa zaoberala ohrozením pôvodných ekosystémov. Vierka zisťovala ovzdušné prvky regiónu.

Všetky práce mali úspech. Odborná hodnotiacia komisia uznala za vhodné zveriť menovaným talentom zodpovednú úlohu hájiť dobré meno ALMA MATER v krajskom kole.

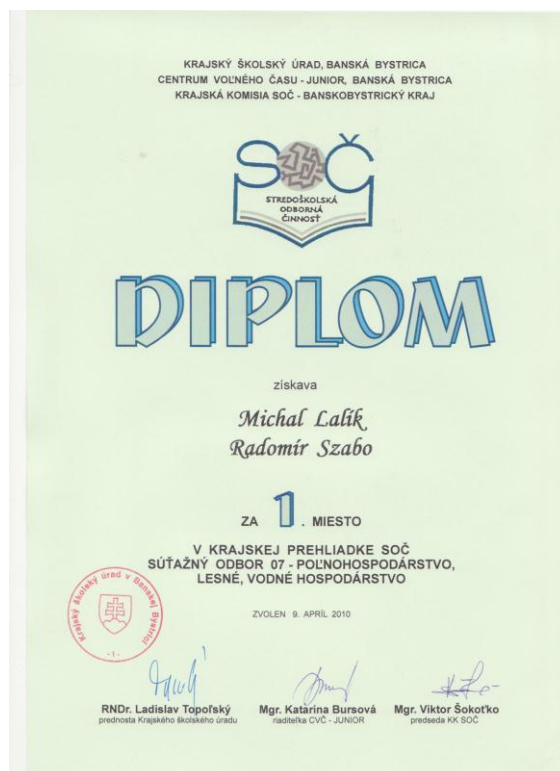
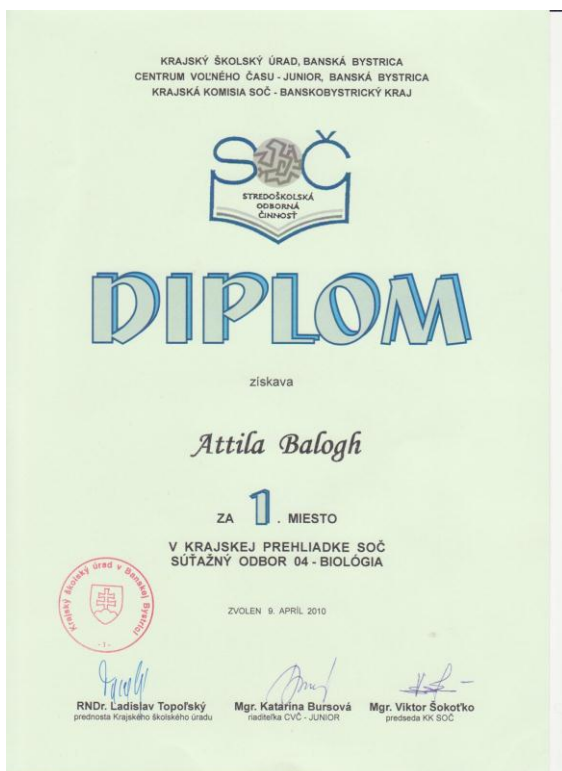
Zoznam prác postupujúcich zo školského kola SOČ do krajského kola vo Zvolene **Tab. 1**

Odbor	Meno a priezvisko	Názov práce	Konzultant
04	Attila Balogh	Ekosystém Rácovho jazera a ochrana jeho biodiverzity	Ing. Gáliková
07	Michal Lalík Rado Szabo	Podkôrne a drevokazné druhy hmyzu a ich prirodzení hmyzí nepriatelia.....	Ing. Galko Ing. Gálik
07	Jozef Výboštok	Sortimentácia ťažbového fondu na stojato ako rozhodujúci faktor logistického reťazca	Ing. Kalamár Ing. Kotlár
08	Terézia Korčoková	Čo vieme o inváziách rastlín?	Ing. Gáliková
08	Viera Novotná	Znečistenie ovzdušia Žiarskej kotliny od roku 2000 po súčasnosť	Ing. Mlynáriková Ing. Mlynková

Výsledky Krajského kola XXXII. ročníka SOČ v Banskobystrickom kraji

Dňa 9. apríla 2010 sa v priestoroch Strednej priemyselnej školy dopravnej vo Zvolene, konalo Krajské kolo XXXII. Ročníka SOČ.

Naši žiaci vo svojich odboroch úspešne obhájili svoje práce.

Odbor 04 Biológia

1. miesto - Attila Balogh

Ekosystém Ráczovho jazera a ochrana jeho biodiverzity

Odbor 07 Poľnohospodárstvo, lesné a vodné hospodárstvo

1. miesto - Michal Lalík, Rado Szabo

Podkôrne a drevokazné druhy hmyzu a ich prirodzení hmyzí nepriatelia.....

2. miesto - Jozef Výbošťok

Sortimentácia ťažbového fondu na stojato ako rozhodujúci faktor logistického reťazca

Výsledky XXXII. ročníka Celoštátnej prehládky SOČ

V dňoch 27 apríla až 30. apríla 2010 v priestoroch Strednej odbornej školy železničnej v Košiciach naši žiaci **Jozef Výbošťok, Michal Lalík, Rado Szabo** a **Attila Balogh** úspešne reprezentovali seba, našu školu a Banskobystrický samosprávny kraj

Odbor 07 Poľnohospodárstvo, lesné a vodné hospodárstvo

1. miesto - Jozef Výboštok

Sortimentácia ťažbového fondu na stojato ako rozhodujúci faktor logistického reťazca

3. miesto - Michal Lalík, Rado Szabo

Podkôrne a drevokazné druhy hmyzu a ich prirodzení hmyzí nepriatelja.....

Odbor 04 Biológia

6. miesto - Attila Balogh

Ekosystém Ráczovho jazera a ochrana jeho biodiverzity

V XXXII. ročníku SOČ bolo zapojených 6316 riešiteľov s počtom prác 4723. Vid'. Príloha č. 1 Vývoj počtu talentovaných žiakov a odborných prác zapojených do stredoškolskej odbornej činnosti v Slovenskej republike.

V odbore 07 bolo vo finále 16 najlepších prác zo Slovenska a jedná práca z Českej republiky.

V odbore 04 bolo vo finále 16 najlepších prác zo Slovenska.

Úspech je o to hodnotnejší, že naši reprezentanti boli spolutvorcami veľkého víťazstva Banskobystrického samosprávneho kraja, ktorý sa z ôsmich zúčastnených krajov umiestnil na prvom mieste.

S hrdosťou a radosťou Vám gratulujeme!

Ing. Ján Kotlár
Metodik SOČ SOŠL

Príloha č.1

Celoštátna štatistika o zapojenosti škôl 32.ročník SOČ, školský rok 2009/2010

Kraj	Počet prác /Gymn.	Počet riešiteľov /Gymn.	Počet Gymn.	Počet prác /SOŠ	Počet riešiteľov /SOŠ	Počet SOŠ	Počet prác /SPŠ, OA, SUŠ	Počet riešiteľov /SPŠ, OA, SUŠ	Počet SPŠ,OA, SUŠ	Spolu počet prác	Spolu počet riešiteľov	Spolu počet všet.škôl	Najvyššia zapojenosť v odboroch	Najnižšia zapojenosť v odboroch
BA	158	195	15	88	121	15	96	131	10	342	447	40	03,06,02	05,12,07
TT	122	140	8	196	232	15	253	296	9	571	668	32	11,13,15	07,10
TN	181	254	16	461	775	26	204	213	9	846	1242	51	11,14,01	07,10,12
NR	96	137	17	187	293	14	238	361	18	521	791	49	13,11,14	07,10,08
BB	68	89	15	275	389	24	166	228	9	509	706	48	15,06,13	02,07,12
ZA	90	130	30	492	692	63	173	173	13	755	995	106	02,06,13,17	07,05,10,09
KE	193	242	16	406	429	22	111	141	12	710	812	50	02, 06	03, 05
PO	233	277	21	144	238	22	92	140	16	469	655	59	14,15,06,17	02,07,10,09
Kraje celkom	1141	1464	138	2249	3169	201	1333	1683	96	4723	6316	435	06,13, 11,02, 14, 15	07,10,12

Porovnanie 2008/2009	1242	1620	115	3417	4446	206	84	106	16	4743	6172	337		
Rozdiel 2009/2010 2008/2009										-20	144	98		

Olympiáda nemeckého jazyka

Študent našej školy Radomír Szabo zo 4.A triedy, nás veľmi úspešne reprezentoval na Olympiáde nemeckého jazyka. V obvodnom kole 20. ročníka tejto súťaže, ktoré sa konalo 21. 1. 2010 na SPŠ Samuela Mikovíniho v Banskej Štiavnici, sa umiestnil v kategórii 2D na 1. mieste. Svoje kvality potvrdil aj na krajskom kole 11. 2. 2010 v Banskej Bystrici, kde sa umiestnil na vynikajúcom 1. mieste a postúpil na celoštátne kolo Olympiády v nemeckom jazyku, ktoré sa uskutočnilo 25. – 26. 3. 2010 v Bratislave. Umiestnil sa na skvelom 7. mieste. Balhoželáme!

Náš kolega medzi ocenenými. Náš kolega medzi ocenenými.

Pri príležitosti Dňa učiteľov sa 26. marca 2010 na Zvolenskom zámku odovzdávali ocenenia pedagogickým pracovníkom, ktorí sa významnou mierou zaslúžili o rozvoj školstva. Našu Strednú odbornú školu lesnícku reprezentoval kolega a dlhoročný pracovník Ing. Štefan Petrikovič.

Z rúk podpredsedu BBSK Ladislava Topol'ského dostal ocenenie – plaketu J.A.Komenského - za prínos a aktívnu prácu v oblasti školstva. Pán Topol'ský

vyzdvihol založenie prvej rehabilitačnej stanice pernatých dravcov a sov, ktorá zachránila a vypustila do voľnej prírody veľa dravých vtákov. Počas 25- ročnej činnosti sokoliarstva pri SOŠL, bolo vychovaných veľa kvalitných sokoliarov, ktorí našli uplatnenie nielen u nás, ale aj v zahraničí. Dlhodobu pán Petrikovič pracuje v Prezídiu Slovenského klubu sokoliarov, organizuje

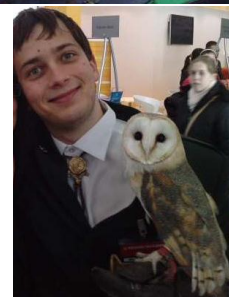
sokoliarske akcie, prezentácie školy a venuje sa mládeži. Zároveň bol náš kolega ocenený ako prvý pedagóg, ktorý vytvoril nový predmet - sokoliarstvo. Naša škola bola prvá na svete, kde sa tento predmet začal vyučovať. Počas slávnosti v Stĺpovej sále Zvolenského zámku si zároveň všetci pripomenuli prácu a poslanie učiteľov. Mottom tohto krásneho stretnutia bolo: „ Učiteľom môže byť len fanatik“. Ing. Petrikovičovi zo srdca blahoželáme , prajeme ešte veľa pracovných úspechov a do ďalších rokov života pevné zdravie.

J.L

Incheba 2009/2010

Naša škola sa už desiatykrát zúčastila s vlastnou expozíciou na medzinárodnej výstave Cestovný ruch, Gastro, Poľovníctvo a oddych, ktorá sa konala od 21.januára do 24.januára 2010. Do Bratislavy sme odchádzali vo štvrtok v skorých ranných hodinách. Do areálu INCHEBY sme dorazili o 8.30 hod. Prvý deň bol pomerne pokojný, pretože výstava bola v tento deň určená

predovšetkým pre odbornú verejnosť. Tohoto roku sme mali menší priestor ako po minulé roky, ale aj tak sa nám tam zmestili všetky originálne exponáty ako napríklad vypchaté a plyšové vtáčiky, ktoré zobrazovali vtáacie hodiny, čo zožalo veľký úspech u mladších aj starších. Ďalšou raritou boli dva živé vtáky a to: Jastrab Harrysov (kaňúr okrúhlochvostý) menom Monty a Plamienka driemavá, náš maskot menom Hugo. Ostatné dni boli dosť náročné, keďže brány Incheby sa otvárali pre širokú verejnosť od 9.-18.hod a tým návštevnosť výstavy vysoko stúpala. Tým, že tam bolo množstvo slovenských a zahraničných cestovných agentúr, prezentovali sa jednotlivé regióny Slovenska. Na prízemí, kde dominovalo Gastro, sme mali s našou expozíciou – Poľovníctvo, veľký úspech. Ľudí najviac zaujal náš Monty a Hugo. Samozrejme, ako to vždy býva, Hugo zožal najväčšiu slávu. Návštevníci sa zaujímali hlavne o našu školu, botanickú záhradu, sokoliareň...a niektorí dokonca aj o profesorov... Naši trubači zase zaujali celú Inchebu svojimi poľovníckymi signálmi na lesných rohoch z proveniencie našej, českej a nemeckej. Záujemcom sa bolo treba venovať, pružne odpovedať na otázky a hlavne ich zaujať a tým dostať do povedomia verejnosti našu lesnícku školu, čo sa nám určite aj podarilo. Na konci každého dňa sme boli strašne unavení, ale zároveň aj radi, že sme konečne v Ivanke pri Dunaji na internáte poľnohospodárskej školy, kde sme mali zabezpečené ubytovanie. Bolo to náročné, ale aj zábavné a poučné. Radi by sme sa tam vrátili aj na budúci rok. Lesu zdar.

Európska jar v školských laviciach

Európska jar v školských laviciach

Európska jar je výnimočnou príležitosťou pre mladých ľudí vyjadriť svoj názor k aktuálnej téme. Spomínaná akcia je každoročným prezentačným podujatím, do ktorého sa môžu zapojiť všetky školy v Európe a kdekoľvek na svete. Iniciuje učiteľov k tomu, aby v kalendári vyhradili jeden alebo viacero dní, počas ktorých zapoja svojich študentov do aktivít, ktoré sú zamerané na debatu, interakciu a zamýšľanie sa nad európskymi témami. Tento rok sú debaty zamerané na Európsky rok boja proti chudobe a sociálnemu vylúčeniu.

Regionálne európske informačné centrum Banská Bystrica spolu s vyučujúcou etickej výchovy pani Mgr. Eleonórou Valovičovou pôsobiace na Strednej odbornej škole lesníckej v Banskej Štiavnici, pripravili pre žiakov prvých ročníkov informačné podujatie, ktoré bolo v rámci Európskeho roka zamerané na tému chudoby a sociálneho vylúčenia. Pracovníci centra pripravili pre žiakov prezentáciu, kde študentov v úvode informovali o celoeurópskej informačnej sieti pre mladých - EURODESK Slovensko, s cieľom oboznámiť ich o sieti, akú pomoc a typ informácií im sieť a jej regionálne pobočky môžu poskytnúť, a poučiť ich ako získať

relevantné informácie k tomu, čo väčšinu študentov a mladých ľudí zaujíma, a to práca v zahraničí, mobility, dobrovoľníctvo a štúdium v krajinách Európskej únie.

Vážnejšou témou bola prezentácia na tému Európskeho roka boja proti chudobe a sociálnemu vylúčeniu, ktorej úlohou bolo poskytnúť študentom základné informácie o chudobe v Európe, a tým nadviazať na pripravený vedomostný kvíz na túto tematiku. Študentov sme sa snažili poučiť, že veľké množstvo ľudí v Európe žije v nedostatku, a bez možnosti prístupu k základným službám, ako je napríklad zdravotná starostlivosť, vzdelanie, zdravé potraviny a bývanie, a že takmer 80 miliónov Európanov žije pod prahom chudoby, čo je v rozpore s princípmi EÚ o solidarite a sociálnej spravodlivosti. Ťaživé momenty spôsobovali aj fakty, že chudobou trpí veľké percento detí a žien. Študentov ďalej zaujímalo, čo robí Európska únia preto, aby sa táto situácia riešila a akým spôsobom.

Získané poznatky z pripravených prezentácií si mohli študenti overiť vďaka kvízu, ktorý sa bezprostredne dotýkal témy vyhláseného Európskeho roka. Odpovedali na otázky, čo je to vlastne Európsky rok, kto ho iniciuje, plánovaný rozpočet, a aké sú priority EÚ v tomto smere. Okrem vedomostného kvízu bol pre žiakov pripravený aj test finančnej gramotnosti v súvislosti s finančnou hospodárskou krízou, ktorá nielen na Slovensku prispela k tomu, že sa veľa ľudí ocitlo pod prahom chudoby. Študenti si otestovali svoju gramotnosť v tom, ako dobre poznajú spoločnú menu – Euro.

Tí, ktorí sa aktívne zapojili do súťaže a diskusie na tému Európskeho roka, Europe Direct Banská Bystrica odmenila hodnotnými cenami. Veríme, že aj v budúcich pripravovaných podujatiach sa zapojí ešte viac šikovných študentov, ktorí budú šíriť svoje vedomosti o Európskej únii medzi svojich rovesníkov.

zdroj: @reic, zverejnené: 03.03.2010

Bludný kruh chudoby

Chudoba sa nachádza na celom svete. Je všade a šíri sa ako nejaká choroba. Je všade, kam sa človek pozrie a napriek tomu sa ju nikto nesnaží riešiť tak, aby sa vyriešila úplne. Asi čakáme, kým nás nezasiahne všetkých a potom už nebudeme mať kam utiecť.

Chudoba si môže nájsť každého. Možno si niekto myslí, že sa tomu môže vyhnúť, ale ani nevie, ako a môže sa ocitnúť bez všetkého a úplne sám. Každú chvíľu môže spadnúť do toho nekonečného kruhu, z ktorého len ťažko vystúpi.

Ako tento kruh nekonečného zúfalstva a trápenia vlastne vznikol? Možno si za to môže každý sám, alebo za to môže zlá ekonomická situácia na tomto svete. A možno tu bol od začiatku, len to nikoho nezaujímalo a ani nezaujíma. To je už teraz jedno. Hlavne by sme sa mali zamyslieť nad tým, ako vyriešiť tento problém. Tí, ktorí nezažili chudobu na vlastnej koži nevedia, čo to je a povedia si, na čo sa týmto problémom zaoberať. Lenže nechápu, že aj oni sa môžu ocitnúť na dne. Mali by si predstaviť situáciu, keď sa oni dostanú do toho bludného kruhu. Bude to dookola to isté. Požičajú si peniaze, lebo si myslia, že im to pomôže. Lenže akonáhle peniaze vrátia, nebudú ich mať

dostatok na vyžitie. A nasleduje ďalšia pôžička. Takto to pôjde dokola, až kým sa nepotknú a nespahnú. A potom nastane okamih pravdy. Kto im podá pomocnú ruku? Kto im pomôže postaviť sa na vlastné nohy, aby mohli ísť ďalej? Tieto otázky by sme si mali položiť predtým, ako sa na niekoho, kto potrebuje pomoc, vykašleme.

Takto sa cítia chudobní. Či už bezdomovci, ktorí nemajú nič, alebo hladujúce deti v Afrike, ktoré majú aspoň nejakú rodinu a ktokoľvek iný, kto vie, čo je to chudoba. Títo ľudia sa cítia odvrhnutí a zabudnutí. Cítia sa, ako keby spadli do jamy plnej blata, z ktorej nejde vyšplhať. Myslíme si, že si za to môžu sami. Možno sú opilci a alkohol je jediná vec, ktorá im pomôže zabudnúť na ich smutný osud a na to, čím sú. Tak prečo do pekla im nepodáme pomocnú ruku a nepomôžeme im vystúpiť z toho hrozného kruhu? Považujeme ich za sprostých, ale to nemusí byť pravda a dokonca môžu byť inteligentnejší ako my. Keď im podáme pomocnú ruku a ponúkneme vzdelanie uvidíme, či to prijmú. Veď aj to sú ľudia, len sa dostali do zlej situácie. Prečo ich vlastne súdime podľa toho kto sú a nie podľa toho, akí sú? Hádám si zaslúžia druhú šancu. Dokonca aj k zvieratám sa správame lepšie a máme ich radšej.

A aby som nerozprávala len o bezdomovcoch. Nesmieme zabudnúť na Afriku. Niektorí hovoria, že v Afrike si za to môžu sami. Ale prečo? Oni môžu za to, že nemajú pitnú vodu? Oni môžu za to, že nemajú prácu? Nie, určite za to nemôžu.

V Afrike je chudoba už dlho. Prečo im nedáme prácu a vzdelanie? Čo tým stratíme? Nič. Len im pomôžeme dostať sa z toho prekliateho kruhu, v ktorom sú už tak dlho uväznení. Môžeme mať z toho osov všetci. Získame väčšiu pracovnú silu, viac vzdelaných ľudí a zároveň zabránime šíreniu choroby - zvanej chudoba.

Chudoba toho spôsobuje viac, ako si myslíme. My si to neuvedomujeme, ale všetka kriminalita je v dôsledku chudoby. Ľudia sa kvôli majetku vraždia a prepádajú. Nechceme tomuto všetkému zabrániť? Každý predsa stojí o pokojný život. O pokojný život svojich detí a vnúčeniec. Bez strachu, že vstúpia do prekliateho kruhu chudoby a skončia odkopnutí na okraji civilizácie a spoločnosti. Kým žijú rodičia, tak im oni pomôžu vstať, ale keď zomrú, tak možno nikto.

Väčšinou tu píšem o dospelých, ale chudoba je krutá a nájde si aj deti. Deti sa môžu

dostať do domova a nikdy nepoznajú, čo je to ozajstná rodičovská láska, alebo čo je to mať vlastnú hračku, lebo sa musia o všetko deliť. Okrem toho majú obmedzené možnosti štúdia a tak sa ľahko stane, že sa dostanú do už toľkokrát spomínaného bludného kruhu.

Ďalší spôsob ako sa človek môže dostať do toho nekonečného kolotoča je, že sa psychicky zrúti. Ako? Jednoducho. Stratí všetko o čo sa mohol oprieť a začne sa uzatvárať do seba lebo si myslí, že pred tým utečie, ale to sa nedá. Dobehe vás to a zničí. Chudoba je ako choroba, ktorá vás pomaly, ale isto zabíja. Nezabíja to len vás, ale aj vašu nádej, že sa niekedy z toho bludného kruhu dostanete. A je to tu. Dostali ste sa tam, ani neviete ako. Teraz sú dve možnosti: niekto vám podá pomocnú ruku a vystúpите, alebo tam zostanete sami a opustení. Niekoho tá neustála neistota a zúfalstvo môže dohnať až k samovražde.

Bludný kruh chudoby je ako mor. Pomaly zabije každého, kto do neho vstúpi a nikto mu nepomôže, či už to je skrachovaný podnikateľ, ktorý mal kopu peňazí, alebo len malé úbohé dieťa, ktoré za nič nemôže.

Pomôžme vystúpiť z kruhu tým, ktorí to potrebujú a pomôžme im prejsť dlhú cestu plnú prekážok a dostať sa na koniec. Pomôžme im vrátiť sa späť, kde boli predtým, aby mali silu na ďalší boj. Nikdy nevieme, kedy sa v kruhu ocitneme my. Predsa len nám padne vhod, keď nám bude mať kto pomôcť. Zamyslime sa nad tým, akým spôsobom vyliečiť zem z tejto choroby. Hádám by sa nám spoločnými silami podarilo všetkých vytriahnuť z kruhu a tak postupne vyliečiť celú zem.

Nesnažíme sa celú večnosť práve o toto? Aby bola čo najmenšia kriminalita a chudoba? Jasné, že začiatky by boli ťažké. Ale aj keby sme každý deň vytriahli zo špiny a chudoby len pár ľudí, aj to by pomohlo. Pretože bludný kruh nemôže byť neprekonateľný. Stačí nájsť najslabšie miesto a pretrhnúť ho. Potom by všetci boli voľní a mohli by si vybrať, čo chcú. Či chcú svoj život premrhať, alebo ho využijú na príjemnejšie a užitočnejšie veci. Aspoň by mal každý na výber a bol by slobodný. V politike rokujú o všetkom možnom, len nie o tomto, čo je jeden z najväčších problémov. Hádajú sa medzi sebou, čo nevedie k ničomu. Namiesto toho by mohli vyriešiť toto. Aspoň vidíme, aký máme neschopný systém.

Predstavte si, čo by sa stalo po prekonaní tejto prekážky. Predstavte si, že kriminalita by bola minimálna. Svet by bol bezpečnejší a krajší. Možno sa bojíme tej zmeny. Toho, čo by sme robili, keby bolo všetko príjemné a krajšie. Ale tento strach treba prekonať a ak sa nebojíme, tak prečo nezačať? Budeme musieť prejsť ťažkú a dlhú cestu, ale podľa mňa to raz určite dokážeme. Ja tomu verím, pretože viera pomáha a mám nádej. Verím tomu, že raz sa zobudím a nočná mora s nekonečným kruhom chudoby pominie. Dúfam, že moje deti budú vyrastať v lepšom svete.

Možno nikto nehne ani prstom, aby bol svet lepší, ale môžeme v to dúfať a snívať o tom. Síce je to len slabá útecha, ale musíme byť spokojní s tým, čo máme. Teda s nádejou a svojimi predstavami. Len aby sme sa nezasnívali veľmi a neskončili psychicky na dne, keď si potom uvedomíme krutú realitu. Že život nie je ako rozprávka, alebo nejaký film. Nepríde nás zachrániť nijaký super hrdina a vôbec to nemusí skončiť dobre. Kludne môže niekto zomrieť. A pri tom sa tvárimo, ako by sa nič nedialo a všetko bolo v poriadku. A pritom nič nie je v poriadku, takže si to uvedomme a správajme sa podľa toho.

Z tohto všetkého vyplýva, že by sme si mali pomáhať a mali by sme dúfať. Mali by sme mať nádej. Mali by sme snívať, ale nie veľmi. A na koniec mali by sme spojiť sily a pomôcť, ako sa dá. Možno chcem priveľa, ale myslím na tých, ktorí sú teraz sami, spia vonku, alebo sú hladní. Na tých by sme mali myslieť a pomáhať im zo všetkých svojich síl. Vyčerpá nás to, ale budeme mať dobrý pocit a svet bude o niečo lepší.

Bludný kruh chudoby

V zatuchnutej kuchynke mám pred sebou štyroch ľudí, ale neviem sa prinútiť hľadiť dlhšie ani na jedného. Hneď oproti mne sedí žena v strednom veku, ktorej by človek len podľa tváre tipoval prinajmenšom šesťdesiat. Volá sa Marika, a pravdupovediac ju jedinú v tejto izbe poznám po mene. Na posteliach pritisnutých o stenu sú pod kopami perín zahrabané dve telička rodičov. Telička, ktoré s plienkami a najnutnejším oblečením vážia azda dvojnásobok svojej hmotnosti. Pri šporáku, alebo ak mi odpustíte miestny dialekt - pri „šparheľte“, sedí biedne odetá osôbka, ktorej by človek nezveril ani úlohu z času – na čas do šporáku hodiť polienko. Marikina sestra.

Kým sedím pri stole a čakám na Mariku a vajcia, ktoré mám od nej kúpiť, opatrne otáčam hlavou po miestnosti. Rodičia spia, sestra si zoškrabúva chrastu na lakti a hľadí na mňa tak uprene, až mám obrovské nutkanie rozhliadnuť sa po všetkých únikových cestách. Našťastie ju odo mňa delí široký kredenec, ktorý je posiaty obalmi z liekov a mastičiek. Zvyšok interiéru dotvára pár otlčených stoličiek a vratký stolík, na ktorom mala gazdina práve rozložené dve vajcia a vrečko múky. Celý výjav mi tlačí do očí slabučká žiarovka visiaca zo stropu.

Keď sa Marika aj s vajcami konečne vracia, mám chuť nechať jej trojnásobok ceny a konečne vypadnúť. Z nepochopiteľných príčin však mlčky stojím a čakám na výdaj. Potom beriem tašku, šeptom sa zdravím a z hlineného domčeka vybieham na zablatený dvor. Zhlboka dýcham. Pred očami mám stále ženu a tri od nej plne závislé bytosti. Prší. Predieram sa pomedzi chlievy a dážd' ma konečne prebúdza k životu. Po líkach mi stekajú dve kvapky.

Môj zážitok z leta ma prvý raz prinútil rozmýšľať o tom, čo vlastne znamená chudoba. Sformulovať peknú a výstižnú sociologickú definíciu je zrejme nad moje sily. Ale aby som pochopil, čím chudoba je, nemusel som sa naučiť žiadnu poučku. Ved' napokon - odborný akademický jazyk môže podstatu chudoby vo svojich krkolomných definíciách celkom zadusiť.

Pri slove chudoba napadnú rôznym ľuďom rôzne veci. Nieкто sa cíti chudobným, keď ako jediný z triedy nemá telefón s dotykovým displejom. Iný sa cíti chudobným, keď žije v tesnom panelákovom byte a všetci jeho známi v pekných rodinných domoch. A ďalší a ďalší sa cítia chudobnými iba preto, že vidia len to, čo ostatní majú a oni nie - vedome či nevedome sa porovnávajú. Ale azda väčšine ľudí pri tomto slovíčku napadne čosi iné:

Afrika. Hlad. Vychudnuté detičky s nafúknutými bruchami. Unicef. To všetko na nás a naše svedomia kričí zo správ, obrázkov, filmov, zážitkov z ďalekých krajín. Z krajín, ktoré akoby chvíľami ani nepatrili do nášho sveta. Z krajín, do ktorých sem-tam pošleme charitatívnu korunku, aby sme si na okamih pohladkali chrastičky na svedomí. Koľkokrát si však prečítame správu o hladomore a hneď nato prevrátime list na stránku s krížovkou? Koľkokrát si pozrieme reportáž o epidémii AIDS a o chvíľu sa smejeme na zábavnom programe?

Nech je chudoba akokoľvek nemerateľný pojem a nech je naša ľudskosť, citlivosť, nazvime si to ako chceme, akokoľvek naštrbená, jedno je isté - chudoba je všade okolo nás. Nie, nemyslím tú chudobu, keď sa nieкто cíti menejcenným za to, že si

nemôže dovoliť značkové oblečenie, či moderný televízor. Hovorím o tvrdej, bolestivo konkrétnej chudobe, ktorá nie je len škaredým údajom v štatistikách, ale predovšetkým životom obrovských mäs ľudí.

Sám som Európu nikdy neopustil. Nikdy som na vlastné oči nevidel život ľudí v najchudobnejších krajinách sveta, ale môj nedávny zážitok z prezentácie fotiek Pavla Hiraxa Baričáka vo mne predsa len čímisi pohol.

India. Krajina, do ktorej sa šestnásťročný slovenský chlapec dostane len ťažko. Ja som však to šťastie mal a v Indii už takmer bol. A nepotreboval som na to veľa času ani kopy peňazí. Stačilo na chvíľu stíchnuť a počúvať o ceste do Indie od iného človeka. Po chvíli vo mne stíchli i tie najvzdialenejšie ozveny dávnejších zážitkov.

Ľudia sa delia na kasty. Tí celkom hore majú všetko a tí celkom dole nič. Paľove fotky, ktoré som videl, neboli vyumelkované pózy z fotografických štúdií. Boli to svedectvá - krátke výjavy zo sveta, ktorý existuje paralelne s naším. Dlhokánske zástupy ľudí kľaciačich pri ceste na kuse kartónu. Tí bohatší vlastnia miesto toho igelit. Lepšie vraj drží teplo. Staručký manželský pár na ulici Bombaju, ktorý okrem biednych handier na sebe a kúska ešte biednejšej handry pod sebou, nevlastní nič viac. Po chvíli som z plátna musel sklopiť zrak.

A to bola ešte len India. Lenže ani Paľove fotky z Thajska, Etiópie či krajín Južnej Ameriky, nezachytávali blahobyť bohatých krajín. Odkedy poznám tieto fotky, odkedy som počul o príbehoch reálnych ľudí, ktorí majú ruky, nohy ako ja a za pár smiešnych centíkov pre svoje rodiny sú ochotní lopotiť celý deň, nedokážem svoje chápanie chudoby povýšenecky zviazať do niekoľkých viet. Prebúdza sa však vo mne spleť pichľavých otázok. Prečo sa niektorí ľudia rodia do blahobytu a iní, úplne rovnakí, do najotrasnejšej chudoby? Prečo niektorí ľudia vlastnia drahé autá, lietadlá, pozemky na mesiaci a iní, úplne rovnakí ľudia, musia umierať od hladu? Prečo?

Som presvedčený, že je veľmi nesprávne, ba dokonca nebezpečné, obviňovať za biedu všetkých chudobných každého na druhej strane - všetkých bohatých. Je vari hriechom, keď poctivo pracujúci rodičia dávajú svojim deťom len to najlepšie? Je nesprávne, že deti bohatých majú pekné hračky a chodia do dobrých škôl? Bez naplnenia základných materiálnych potrieb človeka, ľudia nikdy nebudú schopní obhájiť svoje práva, svoju ľudskú dôstojnosť a jedinečnú hodnotu.

Slepá nenávisť voči bohatým trápenie chudobných nevyrieši. Ved' aj B. Russell povedal, že „prílišné nádeje sa rodia z prílišnej biedy.“ A mal pravdu. Fašizmus, komunizmus i ďalšie zverské režimy, ktoré sa opierali o chudobu mäs ľudí jasne dokázali, že zlobou a závišťou sa nič nevyrieši. Pre krajšie a spravodlivejšie zajtrajšky sa musí stať malý zázrak - bohatí a chudobní, bieli a čierni, ľudia celého sveta sa musia naučiť milovať - vážiť si jeden druhého.

Ako však do krajín, kde ľudia hladujú, o moc v štáte bojujú ozbrojení rebeli a zahraničná pomoc viazne v rukách skorumpovaných vlád, priniesť iskričku nádeje? Ako hovoriť hladujúcim vznešené slová o zahraničnej spolupráci a medzinárodnom porozumení?

Ak máme ozajstný záujem riešiť chudobu vo svete, na chvíľu sa zastavme. Môžeme snád pomôcť neznámym ľuďom v neznámych krajinách, keď sa nájdú zúfalo biedni ľudia i na Slovensku? V polovici plnenia miléniových cieľov pripúšťame chudobu, ktorá pošlapáva ľudskú dôstojnosť na mizerné minimum, i v najbohatších štátoch sveta. Rovno pod nosom.

V jeden večer, bolo to okolo Vianoc, sa od dvier nášho bytu ozvalo nečakané zaklopanie. „Kto je?“ spýtal sa otec a chvíľu čakal na odpoveď. „Sused,“ ozval sa neznámy hlas a odmlčal sa. „Zdola,“ ozvalo sa po chvíli. Na susedovi zdola by ešte nebolo nič nezvyčajné. Otec sa však na mňa zamračene pozrel a cítil som, že voľačo nesedí. Bývali sme na prízemí.

Na okamih sme zarazene stáli a zízali na dvere. Potom otec odomkol, ale do bytu začal okamžite prenikať neznesiteľný pach. Cez škáročku vo dverách na mňa hľadel starší bradatý muž vo veľmi zanedbanom oblečení. Len čo ho zbadal i otec, privrel dvere ešte viac a spýtal sa ho, čo potrebuje. „Nemáte požičať zápalky?“ spýtal sa muž chrapľavým hlasom, ideálnym na dabovanie hororov. Hneď na to mu otec zabuchol dvere a veľmi dôrazným hlasom opakoval: „Nemáme zápalky! A nič tam nezapaľujte! Nič tam nezapaľujte!“ Strašidelný chlap sa viacej neozval.

Pokojný zimný večer sa v našej obývačke zmenil na živú debatu. Pod nami v tej chvíli sedel jeden, možno i viacerí bezdomovci, ktorí nepohrdli plesnivou pivnicou, do ktorej by sa mojím rodičom hnusilo čokoľvek odložiť. „Fuj,“ okomentovala mužov výzor mama, keď som jej ho opísal. Nech nám však bol akokoľvek hnusný a protivný, jedno bolo isté - nie všetci cez Vianoce pečú medovníčky. Jedni v kostole spievajú košaté heslá o láske a porozumení, druhí sa premrznutí túlia k pretučným kontajnerom.

Keď sme sa dohodli, že niečo predsa len treba urobiť, hneď na ďalší deň ráno sme zišli do suterénu. S poriadnou dávkou obozretnosti, dolu zostupovali traja chlapi. Môj otec vpredu a ja som hopkal za nimi. Otvorili sme plechové dvere a okamžite sa do nej vovalilo svetlo bateriek. Bola prázdna. Teda, nie celkom. Okrem akéhosi kusa deky v rohu sa pozdĺž jednej steny ťahala skupina ľudských výkalov.

Čoskoro sa však „podnájomníci“ našej pivnice objavili znovu. On a ona. Obaja v zrelom veku. Z akýchsi nepochopiteľných príčin začali susedia práve do nášho bytu donášať rozličné kusy odevov a potrieb. Niektorí to poňali ako odvoz smetí a bez ostychu k nám ponosili potrhané ponožky či hrebeň s takmer úplne vylámanými zubami, no našli sa i takí, čo priniesli síce staršie, ale užitočné kúsky - teplé pulóvre, čiapky aj nohavice.

Keď bola naša zbierka hotová, otec oboch ľudí naložil do auta a s mojím ujom ich zaviezli do neďalekého mesta s útlkom. Nie, nikomu sa nepodaril zmeniť svet, ale z páríka chudáčikov žobrajúcich o haliere, sa stal pár muža a ženy so všetkou dôstojnosťou. A keď som raz videl toho špinavého, otrhaného muža v čistom oblečení stáť pred supermarketom s časopismi v ruke, bol som na dielko svojho otca pyšný.

Naša skúsenosť s bezdomovcami dokázala, že chudoba je problémom nás všetkých - či sa nás dotýka bytostne alebo trasie naším svedomím. Myšlienka Huberta H. Humprey, že „neosobná pomoc vlády nemôže nikdy nahradiť osobnú pomoc suseda“ tu platila dokonale. Pomoc rozvojovému svetu je úžasne podobná - potrebná je každá pomocná ruka.

Martin Klonga 2.E

Mladý Európan

V apríli sme sa zúčastnili „malej poznávacej exkurzie“, lepšie povedané súťaže „Mladý Európan“, ktorá sa konala v Banskej Bystrici. Súťaž, ktorá mnohým z nás priniesla o niečo viac poznatkov o EÚ, pozostávala z troch kôl. Bojovalo jedenásť družstiev zo zvolenských, banskobystrických a banskoštiavnických škôl. Našu skupinu tvorili žiaci 3.E triedy: Patrik Špalek, Vladimír Bystriansky a Gabriela Paulíková. Ako prvý nás potrápil test, v ktorom bolo 55 otázok, týkajúci sa rôznych oblastí: geografie, politiky, historicky významných udalostí

a mnohých ďalších faktov a čísel o EÚ. I keď sme v tejto aktivite najväčší úspech nezožali, druhé kolo nás posunulo vpred. Skladanie puzzle. Plný počet bodov. Tu sa ukázalo, kto pôjde do finále. Ocitli sme sa v ňom i my. Završenie súťaže po-zostávalo z výberu okruhu otázok za bodové ohodnotenie (10, 20, 30 bodov). Ponúkali sa nám osobnosti z politickej scény, symboly EÚ, mestá EÚ... Naše vedomosti neboli najhoršie, no mohli byť aj lepšie. Obsadili sme 3.miesto. Nasledovalo poďakovanie, fotenie a boli sme odmenení aj vecnými cenami.

A my ďakujeme pani profesorky Mgr. Valovičovej, že sme mohli reprezentovať našu školu a radi uvítame i ďalšie akcie.

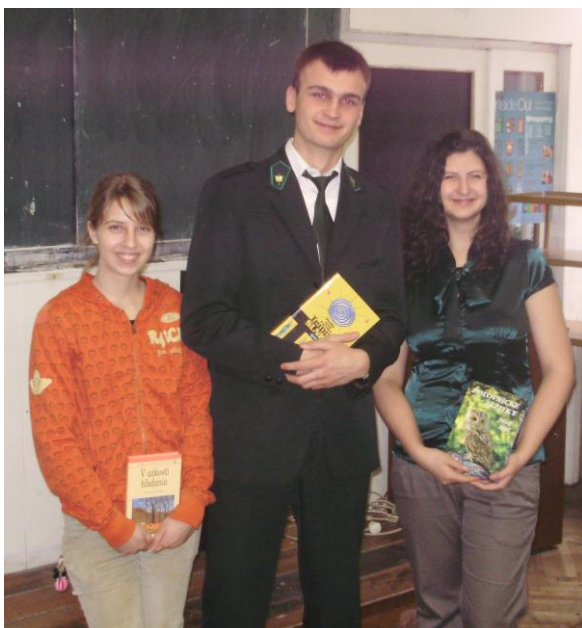
Gabriela Paulíková, 3.E

Recitačný deň na SOŠL

Recitačný deň na SOŠL

Štvrtok- 18.3.2010 bol dňom nádherných recitácií a prednesov, ktorými sa prezentovali študenti prvého až tretieho ročníka našej školy. Predstavilo sa 13 nádejných básnikov. Škoda len, že sa mohli presadiť a zúčastniť len traja z nich v okresnom kole v Kremnici a Banskej Štiavnici. Porotcovia, ktorí objektívne rozhodovali o postupe zúčastnených do okresných kôl, boli rozdelení do troch skupín. Už po prvých prednesoch mali svojho favorita. Nebolo málo tých, ktorí to mali dokonale pripravené, ale stres a nervozita predsa len robí svoje. Veď nie každý vie vystúpiť pred publikom bez spomínaného stresu a nervozity. Rozhodovanie nebolo pre porotu ľahkou záležitosťou, no nakoniec sa všetci zhodli na týchto troch menách:

1. Čunderlíková-III.E
2. Brečková Gabriela-I.E
3. Kuka Jakub-II.E

Výhercovia získali knižky aj s venovaním od p. profesorky Lavríkovej, ako pamiatku na dnešný recitačný deň. Prajeme im veľa šťastia v okresnom kole.

xD

KREMKNICA 9.04.2010

KREMKNICA 9.04.2010

Okresné kolo v umeleckom prednese

V piatok 9.04.2010 sa v Kremnici konalo okresné kolo v umeleckom prednese. Našu školu reprezentovala žiačka z 1.E triedy – Gabriela Brečková. Prednášala úryvok

z románu *Bosorky* od Leifa Espera Andersona. Všetci súťažiaci sa ráno stretli na MsÚ, kde sa im prihovorila primátorka Kremnice - RNDr. Zuzana Balážová. Program spestrilo vystúpenie Detského recitačného kolektívu – ZUŠ J.L.Bellu. Atmosféra bola fantastická a účinkujúci perfektne pripravení. Aj keď konkurencia bola veľká, naša Gabika sa určite nemá za čo hanbiť. Našu školu reprezentovala s plným nasadením a jej prednes sa všetkým veľmi páčil. Neumiestnila sa síce v prvej trojke, ale dostala *Čestné uznanie* ako začínajúci umelec a recitátor.

Stará pravda hovorí, že dôležité nie je zvíťaziť, ale zúčastniť sa. Pevne verím, že v tejto krásnej tradícii budeme pokračovať a naši žiaci sa aj prostredníctvom takýchto umeleckých podujatí dokážu prezentovať.

L. J.

BBSK - Pohronské osvetové stredisko
v Žiari nad Hronom
a Mesto Kremnica
udelujú

Čestné uznanie

Gabriele Brečkovej

v IV. kategórii

v regionálnej súťaži
v umeleckom prednese prózy

*Zechenterova
Kremnica*

Pohronské osvetové stredisko
Duklianských hrdinov 21
965 01 Žiari nad Hronom
za organizátorov

9. 4. 2010 v Kremnici

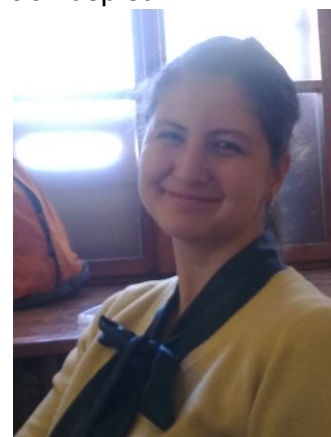
Okresné kolo poézie

Dňa 8.4.2010 sa v Banskej Štiavnici uskutočnilo okresné kolo v prednese poézie. Nechýbala na ňom ani na naša škola. Recitovanie poézie bolo rozdelené do dvoch kategórií. Jedna stredoškólcami do 19 rokov a druhá kategória do 50 rokov.

V prvej sa predstavilo deväť súťažiacich a v druhej dvaja. Ešte pred začiatkom recitácie sa všetci presunuli do priestorov MSÚ. Srdečne nás privítal viceprimátor mesta Banská Štiavnica, kde bolo malé kultúrne vystúpenie.. Potom sa už mohlo začať súperiť. Konkurencia bola veľká a na dobrej úrovni. Porota síce prísna, ale spravodlivá.

Z našej školy sa predstavili dvaja súťažiaci. Michaela Čunderlíková z 3.E a Ivan Donič z 1.B. Naši zástupcovia sa nakoniec neumiestnili, ale zobrali si ponaučenia a rady od poroty, s ktorými by mohli na budúcoročných kolách uspieť.

Ivan Donič, 1.B

4.A – častušky

Tomáš Kavický
Kavo to je pilčík veľký
pílu berie do postieľky.
V kuse píli veľké kláty
kým si nedoláme hnáty.

Ivan Badáni
Z Bystrice k nám Ivo prišiel
svoju Janku si tu našiel.
Učenie ho moc nebaví,
samopal ho vždy pobaví.

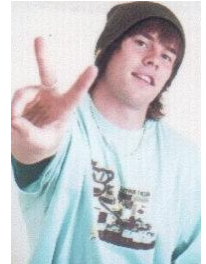
Lalík Michal
Mišo, ten si po hlave skákať nedá,
nemčina je pre neho ťažká veda.
Poľovníctvo a lesníctvo ho baví,
tvrdo po štiavnicky vraví.

Filip Hradil
Filip, synček učiteľky,
usilovný ako včielky.
Pravda je však iná vec,
je on veľký lenivec.

Jozef Bajnok
V škole stále spí,
ťažkú hlavu si z ničoho nerobí.
Dravce má on rád,
s bičom je veľký kamarát.

Miroslav Haško
Miro len tú zimu očakáva,
vtedy sa mu ťažko spáva.
Snovboardistom telom
i dušou je,
no v skutočnosti len svoju
Mišku miluje.

Jozef Láskavý
Jozef dobrák od kosti,
so škodovečkou zažíva veľa radosti.
Pod Kalváriou niečo vrčí,
to si Jozef na motorke frčí.

Martin Jamrich
Majster autom stále závodí
každý mu to závidí.
Má vždy upravené vlasy,
tak ho pozná každý asi.

Matej Kučera
Niekedy bol slušák veľký,
ale to ešte keď nosil plienky.
Teraz samé pivo, samá vodka,
miluje len jedno dievča- bodka.

Martin Gašpar
Celý deň sedí v lavici,
svojho spolužiaka má po pravici.
Do posilňovne občas zájde,
no ale aj v krčme ho človek
nájde.

Matej Vrzal
Vojaci k nám idú
a Vrziho si hneď berú.
Samopaly to je jeho,
„padžero“ je vedľa neho.

Dušan Krčmár
Dušan autom občas chodí,
lesíkom sa často brodí.
krčmárom je menom iba,
v triede je on veľká ryba.

Matej Húdik
 Maťo to je poľovník,
 v háji pozná každý krík.
 Na traktore rád sa vozí
 vo viniciach trávu kosí.

Jaroslav Hláčik
 Jara má každý rád,
 s každým je on kamarát.
 Na kofolu sem-tam príde,
 ale tá mu dole krkom ťažko ide.

Viliam Gajdoš
 Vilo to je veľký chlap,
 borovičku má on rád.
 Do školy sa mu vstávať nechce,
 do vankúša tíško šepce.

Pavol Caňo
 Do prírody často chodí,
 za jeleňmi v kuse sňorí.
 Veľmi rád si vypije,
 o to viac Sisu miluje.

Michal Berky
 Mišo asi kamionista bude,
 určite sa vyhne nude.
 Do krčmy si občas zájde
 na cigaretku si vždy čas nájde.

Jaroslav Lipták
 Jaro veľký poľovník,
 prírody on milovník.
 Činky dvíha a rád cvičí,
 až mu para z uší fičí.

Ondrej Šípoš
 Ondro si do mesta zájde,
 ku babe si cestu nájde.
 Kulturistika ho baviť začala,
 aj keď bol veľký futbalista od mala.

Vladimír Herda - triedny
 Vladko to je triedny náš,
 zo srdca mu všetko dáš.
 Futbalista veľký, počtár väčší,
 v pokri je stále lepší.
 Ospravedlneky snorí stále,

Jakub Žiška
 Kubko náš sa niekedy stratí,
 no po týždni sa vždy vráti.
 Škola ho moc nebaví,
 v krčme sa vždy zastaví.

plné zuby toho máme.
 Na kurte ho vidno v lete,
 tam je ako v siedmom svete.
 Fábriou po Štiavnici on jazdí,
 za päťorky nás ihneď zjazdí.
 My ho aj tak radi máme,
 za nič Vladka nepredáme.

Radovan Úškrt
 Rado na intráku občas spáva,
 no veď aj to sa stáva.
 Pevná ruka, silná rana,
 neodolá mu žiadna dáma.

Boris Ličko
 Boris sa nám čudne tvári,
 ale zato mu vždy úsmev žiari.
 Skaatebordistom je on dušou i telom,
 nespravil v škole žiadny prelom.

Martin Dubaj

Už motor červeného džípu kričí,
to si na ňom Maťo fičí.
Je on veľký výmyselník,
obháji si všetko ako nik.

Jozef Skorčík

Po hore sa rád prechádza,
a parohy stále nachádza.
Boxerista je on veľký
chcú ho všetky dievky.

Jozef Výbošťok

Jožko múdry chlapík je,
svaly si on pestuje.
Taxátor je jeho sen,
zmenia každý strom či peň.

Jozef Sokol

Prišiel chlapec z Oravy,
každého hneď pobaví.
Vtáčie meno nosí,
v krčme sa vždy skosí.

Viktor Vlčko

Viktor adrenalín v tele cítiť musí,
preto pod padákom stále visí.
Sokoliarstvu je on oddaný,
polietat' svojho sokola ho vždy baví.

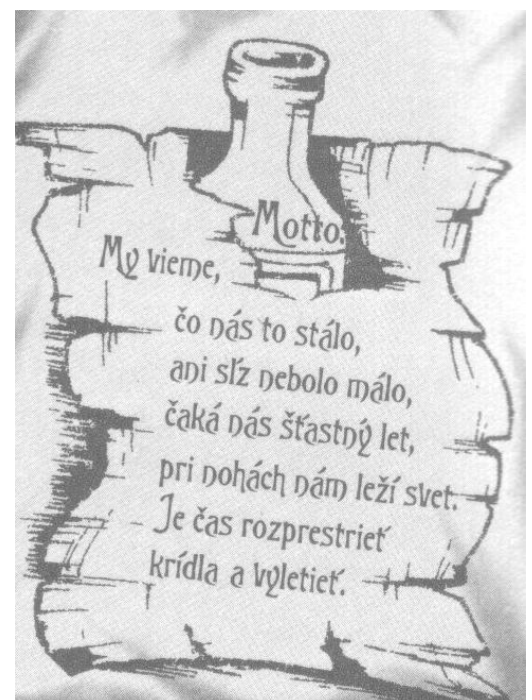
Radomír Szabo

Východniara máme v triede,
jeho meno dávno vieme.
Poľovník, trubač, študent večný,
miluje on všetky slečny.

Šimon Sleziak

V triede máme chlapca múdreho,
po obede vždy živého.
Sokoliarstvu sa on oddal,
vždy keď sa dalo, pomocnú ruku podal.

Vybrali sme z najlepších maturitných slohových prác...

Úroveň spoločnosti sa posudzuje podľa toho, ako sa dokáže správať voči svojim najbezbrannejším.

(diskusný príspevok)

Vážené dámy, vážení páni!

Dovoľte mi, aby som aj ja svojím príspevkom reagoval na veľmi aktuálnu tému, o ktorej sa v súčasnosti veľa hovorí: Ako sa spoločnosť správa k najzraniteľnejším ľuďom.

V prvom rade si treba položiť otázku, kto je v našej spoločnosti naozaj tým naj – zraniteľnejším? Sú to týrané deti? Alebo ženy? Dôchodcovia? Ľudia so zdravotným postihnutím? Áno, je to každá z týchto skupín. Všetkým týmto ľuďom by sme mali venovať rovnako veľkú pozornosť. V tejto chvíli chcem ale hovoriť o ľuďoch so zdravotným postihnutím.

Každý deň sa stretávajú s ľuďmi, ktorí na nich pozerajú bokom, alebo ukazujú prstom. Ľudí na vozíku je dnes už veľa, preto si myslím, že si ich nikto nevšima,

respektíve ich berieme ako súčasť života. Ale takí, ktorí majú evidentné problémy s chôdzou, tých si všimame a pozeráme na nich trochu inak. Zoberme si nevidiacich. Každý človek, ba aj malé dieťa, si všimne človeka, ktorý sa pohybuje s bielou paličkou v ruke. Podľa môjho názoru , musia byť títo ľudia veľmi silní, aby dokázali odolať tlaku spoločnosti. Taktiež musia byť veľmi odhodlaní, aby sa zaradili do bežného , príliš rýchleho a ubehaného života. Aj títo ľudia dokážu vo svojom živote robiť zázraky. Aj oni to vedia dotiahnuť veľmi ďaleko.

Iba oni vedia, prečo to robia. Vo svojom živote našli niečo, čo mnohým, aj zdravým ľuďom, chýba. Je to motivácia. Motivácia niečo v živote dosiahnuť, nie- čo dokázať – hlavne sebe. To, čo sa nám zdá v živote úplne ľahké, jednoduché a

primitívne, je pre týchto ľudí najväčším cieľom a snom.

Ďalším veľkým a veľmi vážnym problémom tejto spoločnosti je týranie detí a žien. Hovoríme o dvoch formách týrania. Prvou je fyzické a druhou psychické. Teraz si položme otázku: ktoré je horšie a vážnejšie? Podľa môjho názoru, by sa obidve tieto formy na rovnoramenných váhach určite vyrovnali. Poznáme kultúry, v ktorých je týranie v tichosti tolerované, ale vo väčšine prípadov tomu

tak nie je. Tí, ktorí násilie páchajú, často nie sú odsúdení. V prípade týrania detí

sa stretávame predovšetkým s bitkou. Bité deti si všimneme na základe modrín na ich tele. Tieto príznaky objavujú väčšinou učiteľky materských alebo základných škôl a problém sa začne riešiť ihneď po oznámení na políciu.

Vážení poslucháči, rozoberme si teraz psychické násilie. Hovorí sa, že žena je tým krajším pohlavím ľudstva. Zaslúži si teda nejaká žena aby bola bitá či týraná?

Verím, že mi všetci dáte za pravdu, ak poviem že nie. Ani žena, ani dieťa vlastne nijaký človek. Ten kto pácha násilie bol, je a bude v mojich očiach chudákom.

Toto môže urobiť len chorý človek, ktorý má problémy len sám so sebou a nevie ich riešiť. Môžeme povedať, že si vybíja zlosť, ale prečo na bezbranných bytostiach?

Túto veľmi zaujímavú a aktuálnu tému by som ukončil tým, že bezbranní ľudia v našom okolí nás naozaj potrebujú. Nedovoľme im mať pocit, že sú niečím iným,

že si ich nevšímame a nezaujíname sa o nich. Nikto tu z prítomných nemôže vedieť, či tiež raz v živote nebude potrebovať pomoc toho druhého.

Preto vážení prítomní, choďme po tomto svete s otvorenými očami, všimajme si ľudí v našom okolí a pomáhajme si.

Ďakujem všetkým za pozornosť.

Radomír Szabo 4.A

Vybrali sme z najlepších maturitných slohových prác...

Môj svet (Umelecký opis školy)

Moja škola, nachádzajúca sa v srdci Banskej Štiavnice, sa týči ako majestátne vrchy Tatier. Svojou krásou pohladí každého na duši. Pri nej dve sekvoje, rastúce až do neba, vzbudzujú rešpekt. Schody, ktoré vedú k veľkým dreveným dverám, upútajú pozornosť každého návštevníka. V okolí školy, kde je výnimočná botanická záhrada, je plno stromov, ktoré symbolizujú históriu a krásu tejto školy. Domy v jej blízkosti sú ako vysypané z vreca, Pri vstupe do školy nás ovejie chladný vánok, typický pre túto vznešenú budovu a pre toto mesto. Veľké stĺpy upevnené v podlahe, ukazujú majestátnosť školy. Chodby, pripomínajúce labyrint, nás uvádzajú do nemého úžasu. Keď sa po nich prechádzam, cítim v nich úľavu od stresu a trémy, ktorú prežívam pred začatím obávanej hodiny.

Každý deň v nich stretávam ľudí, dobrých i zlých, sympatických i nesympatických. Niektorí vo mne vzbudzujú rešpekt, iných považujem za niekoho, kto sa podobá mne. Keď sa rozhliadam po nemých stenách, vidím tablá a na nich študentov, učiacich sa dávno pred mojím narodením. Niektoré zapadnuté prachom, iné, akoby vyšli pred chvíľou z rezbárových rúk.

Na fotkách spoznávam priateľov, robiacich úplne niečo iné, ako je štúdium na tejto škole. Vstupujem do triedy a vidím mojich spolužiakov a veľký krb, ktorý vo mne vyvoláva predstavy, ako sa kedysi učilo. Maľby po stropoch, zdobené krásnym spektrom farieb, znázorňujú umenie typické pre túto kultúru a oblasť.

Profesori nás učia a pripravujú na cestu reálneho života, ktorou budeme musieť odísť z tejto nádhernej školy.

Prečo. Prečo si ma tak zaujala, že som si našiel pre teba miesto v mojom srdci? Asi preto, že si taká výnimočná, iná ako väčšina škôl,....iná svojou láskou k prírode, lesom, zvieratám.

Aj napriek môjmu odchodu, zostaneš v mojom srdci a myslí. Zostanú vo mne príhody a spomienky, ktoré mi budú pripomínať krásny študentský život v tomto výnimočnom meste. Nezabudnem na ranné vchádzanie cez ukuté brány, na týčiace sa sekvoje a hlavne na triedu, v ktorej som prežil štyri roky života.

To vo mne vzbudzuje nádherné pocity a myšlienky. Zostanú a pretrvajú ako vodopád šťastia.

Dúfam, že otázku "prečo", si bude dávať veľa študentov už len preto, že môžu byť hrdí, kde študujú.

Budem spomínať na toto mesto a nikdy nezabudnem na každú chvíľu prežitú v tomto venci hôr a jazier. Veď Štiavnica je ako jeden koč, voziaci lesnícke tradície a zvyky.....

Denis Pekár 4.E

Láska č.1

Láska je ako lupeň v ružičke ,
venujem ho mojej mamičke.
Každý deň mi perie, varí
mne sa pri nej veľmi darí.

Niekedy jej robím nervy,
vtedy vravím – mami, ver mi .
Občas mi to v hlave skáče,
tebe vtedy srdce plače.

Mám ťa rád a nechcem sa vadiť,
veď v živote mi ešte musíš dlho radiť.....

Láska č.2

Láska, len s tebou navždy byť chcem,
si pre mňa ten najkrajší sen.
Láska, ty si to najkrajšie čo môžem mať,
teba budem asi navždy milovať.

Na teba vždy čas mám
a na všetko iné zabúdam.
Chcem navždy po tvojom boku stáť
a celú svoju lásku tebe dať.

Martin a Jakub 2.E

Obrázky:

<http://themoostbeautifulthing.files.wordpress.com/2009/08/pink-rose.jpg>

http://fotoalbum.wdr.de/postcards.php?image_id=2397&sessionid=6e170862a0668

Priateľstvo

Keď priateľstvo je tvrdé
nezlomí ho nič.
Je ako plameň, je ako bič.

Nikdy ho nezahod',
váž si to, čo máš,
veď priateľstvo len tak nezbadáš.
Skrýva sa v nás po celý čas.
Len láska sklame ťa zas.

Nechceš už priateľ'a,
tak ďalej od tela.
Keď láska bolí ma, veď
ona ma zranila.

Slzy ma pália na tvári,
či zaľúbiť sa mi podarí?
Veď keď som srdce dala,
tak som sa sklamala.

Vietor

Láska je ako vietor,
raz jemný, raz drsný.
Ten cit je raz zlý, raz ľudský.

Raz je plač, raz je smiech,
raz nevinnosť a raz hriech.

Niekedy páli, keď srdce žiali,
niekedy hreje, keď sa srdce
smeje.

A čo je to láska?
Len sprostá otázka !
Láska je len vietor,
čo nám cesty splietol.

V
i
a
s
t
n
á

Rozchod

Musíme sa rozísť
kráčať si každý sám.
Neviem ako ďalej,
srdce bolí ma.
Bolí ma zo žiaľu,
ktorý práve zažívam,
bude to ľahšie,
tak sa s tým zmier.
Nehovor nie,
bude to večné trápenie,
tak sa s tým vyrovnaj.
Bolí to, to čas zahojí.
Viem, že sa to ťažko hovorí.
Prosím ťa pochop ma, aspoň sa pokús.
Bude to ťažké a bolestné.
Pre nás oboch.
Koniec je ťažký, tak to býva – čas to vylieči.

t
v
o
r
b
a

Nezabudnem

Roky plynú, ale čas sa kráti.
Ja na teba nezabúdam,
v srdci ťa stále mám.
Chcela by som vrátiť čas,
ale to sa už nedá.
Zistila som,
že ma láska opustila,
a ja som jej to dovolila.
Môjmu srdcu stále chýbaš,
stále o tebe hovorí.
Nemôže prestať,
nemôže zabudnúť,
lebo ho to bolí !
Ako čas ubieha,
srdce zabúda.
To prázdno sa stratilo,
srdce už zabudlo.
Chcem od teba veľa?
Tak sa s tým vyrovnaj,
a ja na teba zabudnem.
Prečo hovoríš nie,
a bojíš sa mi povedať pravdu ?
Moje srdce to vie,
ono hovorí pravdu !

.....

V
I
a
s
t
n
á
t
v
o
r
b
a

obrázky: <http://www.hellsehen-ratgeber.de/werde-ich-mich-jemals-wieder-verlieben/> ,
<http://www.haua.de/clickweb/service/more.php?PR=haua&LANG=GERMAN&FN=angebot.php&ID=4> ,
<http://svetpohladnic.sk/obrazok/priania/priatelstvo/2015.html>

Sokoliarske lovy Kežmarok

Prvý deň ráno lovci naložili svoje orli do áut a odišli do revíru neďaleko Starej Ľubovne. Sokoliari sa rozostavili na štandy a my sme sa pripravili na prvý pohon asi 1km dlhý, plný krovia a premočenej zeme. Pretlačiť tento jarok trvalo asi 80min. a vyhnali sme iba jednu líšku a aj tá sa stihla schovať do nory. Počas druhého pohonu sme nič nevideli, no v tretom sme vyhnali líšku a sokoliar Jaro vypustil svoju orlicu. Dravec sa okamžite pustil za líškou, tá sa však schovala do krovia a orlica sa zdvihla kolmo dohora asi 30m nad krovie a zrazu sa pustila kolmo dole a už bol osud líšky spečatený. Tento útok sa mi podarilo perfektne vidieť z kopca, na ktorom som stál. V tento deň sa ulovila ešte jedna líška.

Druhý deň sme boli v revíri iba kúsok od Kežmarku, kde sme sa celý deň predierali húštinami a chodili po ľade, ktorý sa nám často prelomil pod nohami a my sme skončili po pás vo vode, takže sme celý deň pekne mrzli, pretože vonku bolo asi 7 stupňov pod nulou. V tento deň

sme prešli 10 pohonov a ulovili 5 líšok. Druhú líšku ulovil sokoliar Ivoš po tom, ako som ja na túto líšku skoro šliapol, keď sa snažila dostať k nore. Potom odo mňa prešla pred druhého honca a ten ju vyhnal priamo na lúku. Tam už bolo vidieť, ako orlica letí za líškou a asi po 100m ju dostihla a chytila do svojich pazúrov. Bol to pre nás veľký zážitok, pretože sme stáli iba 50m od celého diania a naša radosť bola o to väčšia, že to bola sokoliarova prvá líška a už sme sa tešili na večerné pasovanie za

lovca líšok s orlom. Štvrtú líšku ulovil neuveriteľným spôsobom sokoliar Ivan, pretože pustil orla na líšku, ktorá bežala poza stromy priamo do krovia, vo vzdialenosti 180m a jediné čo sme všetci videli bolo, ako orol letí k stromom a preletel ponad ne. Mysleli sme si, že líška už dávno ušla a nevenovali sme tomu pozornosť a tak sme pokračovali ďalším pohonom. Keď sme ho však prešli a pozreli na horizont, kde zastavilo auto, z ktorého vystúpil Ivan a zrazu mu s obrovským nadšením druhý sokoliar podáva ruku, hneď nám bolo jasné, že sa orlovi podarilo tú líšku chytiť. Aj keď nikto tento útok nevidel, musel to byť fantastický útok mladého a neskúseného orla.. Tento deň bol najnáročnejší. Všetci sme boli nesmierne unavení.

Tretí deň sme pretláčali dolinky s mladým porastom a krovím. Hneď v prvom pohone sme vyplašili lišiaka, ktorého napriek silnej hmle ulovil s orlom sokoliar Viktor. Lišiak mal váhu 10kg a bol naozaj nádherný, súci zlatej trofeje. V tento deň sa podarilo uloviť už iba jednu líška, ale takým husárskym kúskom, ktorý je až k neuvereniu: potom, ako líška vybehla na lúku, sokoliar Jaro pustil svoju orlicu a tá hneď zamierila za líškou. No za horizontom, čo uz nebolo vidieť, sa líška schovala do krovia. Bolo vidieť, ako sa orlica zdvihla asi 20m nad kríky a z ničoho nič sa otočila cez chrbát dole hlavou, pritiahla krídla k telu a padala k zemi. Keď sokoliar prebehol cez horizont nevedel, kde je líška a kde orol. Až po chvíli začul ako v kroví niečo šuchoce a zistil, že orlica prerazila cez neuveriteľne hrubú vrstvu konárov a trnia a tú líšku sa jej podarilo zdrapiť do svojich pazúrov. Nakonec sa musel sokoliar do kríkov vplaziť po bruchu a vytiahnuť líšku aj orlicu von. Až potom bol nádherný pohľad na orlicu, ktorá sedela na ulovenej líške a pýšila sa svojim úlovkom so vztýčenou hlavou. Je až neuvěřitelné, čo všetko dokáže dravec kvôli koristi a hlavne, keď tieto jeho vlastnosti dokáže využiť dobrý sokoliar.

Večer, po úspešnom love, sme sa všetci zišli pri spoločnom posedení, aby sme si medzi sebou porozprávali príhody z čias, keď sme ešte len začínali sokoliarčiť a vymieňali si skúsenosti ohľadne všetkého, čo je k sokoliarstvu potrebné. Pre mňa ako mladého sokoliara bolo úžasné počúvať, čo starší, skúsení sokoliarčiari zažili, ako získavali prvé poznatky o sokoliarstve, praxiach v zahraničí, našej legislatíve a plánoch do budúcnosti.

Posledný deň lovov z 11. ostalo už iba 7. orlov, ale aj tak sa nám podarilo uloviť jednu líšku, aj keď sme ich videli päť. Tú jednu líšku ulovil sokoliar menom Peter. Líška vybehla za pohonom a prvý orol ju nechytí. Asi po 5.min. sa znova ukázala. Tentokrát sa orlica rozletela za ňou a tesne pred krovím ju dostihla, ale líška stihla vbehnúť do chrastia a orlica vystúpala do výšky nad chrastinu a v sekunde sa otočila na chrbát, otočila k zemi a s krídlami pri tele vo vývrтке zmizla v potoku. Všetci sme

túžobne čakali, či je líška ulovená. Keď sokoliar vyšiel z húštiny a držal líšku, tak sme všetci začali tleskať tomu, ako orlica dokázala perfektne zameranévať a prekvapiť líšku. Po výrade sme sa rozlúčili a popriali veľa úspechov do nasledujúcej chovateľskej sezóny a aby sme sa znova stretli na ďalšom sokoliarskom stretnutí v takej skvelej partii, aká tu bola počas tohtoročných lovov.

Sokoliarstvu zdar!

Fínsko

škola

Iste každý z nás si už niekedy prial navštíviť nejakú zaujímavú krajinu, ktorá ho očarila. Nám sa tento sen splnil až nad naše očakávania. Tento neuveriteľný výlet sa začal neskutočne dlhou cestou na letisko. Plné očakávania, ale najmä obáv, sme smelo vykročili do letiskovej haly. Zbadali sme číslo nášho letu a pobrali sa odovzdať batožinu. A nastal čas pobrať sa do neznáma, kde nás určite bude čakať množstvo nového..

Let bol úchvatný! Sledovať krásy Zeme z vtácej perspektívy by sa zaiste zapáčilo každému. Hoci to bol pocit veľmi zvláštny, rýchlo sme si naň zvykli. Ešte nás čakalo prestupovanie na ďalší let a čakanie na letisku, no tento čas nám prešiel ako voda..

Nikdy nezabudnem na pohľad z malého okienka v lietadle. Spoza hustých mračien sa vynorila prenádherná fínska príroda, zahalená snehom a množstvo jazier obklopených prírodou. Ten pohľad by som dopriala každému. Ani sme sa nenazdali a boli sme tu. Unavené, s malinkými obavami, ale predsa. Na letisku nás už trpezlivo čakala pani profesorka, ktorá nás mala počas celého pobytu na starosti. Poukazovali nám celé mestečko i okolie a nakoniec školu a internát. Mali zriadený bunkový systém a izby boli naozaj útulné. Bývali sme s tromi dievčatami, študentkami prvého ročníka, s ktorými sme sa hneď aj zoznámili.

Prvé ráno v novom domove bolo ťažké, no s radosťou nám všetko poukazovali, vysvetlili plán na týždeň aj to, s akými profesormi budeme tráviť najbližšie tri týždne.

Okolie školy bolo úchvatné. Veľa lesníckych strojov, ktoré sa žiaci učili opravovať aj obsluhovať, dotvárali vzhľad okolia. Typické fínske domčeky na každom kroku, plno snehu zahaľujúceho krásu tejto prírody. Veľa času sme strávili v záhrade, hlavne v ich skleníkoch. Nemali síce botanickú záhradu ako my, ale budovu, v ktorej sa starali o všetky rastliny. Žiaci sa učili nielen starostlivosti o ne, ale aj aranžovanie

kvetín, čo môžu neskôr uplatniť v budúcom povolání.

Žiaci študujúci na tejto škole majú veľa možností ohľadom poľnohospodárstva. Majú dve obrovské budovy, v ktorých sa starajú o kravy a kone

Technika je omnoho modernejšia ako na Slovensku. Všetko majú precízne rozdelené a ich starostlivosť je patrične ohodnotená.

Ďalšie budovy boli určené lesnej technike. Dievčatá tam nemajú žiadnu uľahčenú prácu. Všetky úlohy plnia zároveň s chlapcami, čo sa odzrkadľuje v ich živote. Sú šikovné, zručné a pracovité. Študentky z vyšších ročníkov už v práci majú jasno. Na ich hodine sme mali možnosť pomáhať im pri výrobe posedov pre milovníkov poľovníctva, ale aj ľudí milujúcich prírodu. Išlo im to od ruky aj bez prítomnosti učiteľa. Takto sme im pomohli vyrobiť až tri posedy. Škola má rôzne odborné zamerania. A študovať v nej môžu i starší, ale aj mladší.

Tento pobyt bol pre nás veľmi prospešný. Zdokonalili sme sa v jazyku, poznali nové prostredie, nových ľudí, získali skúsenosti... .

Dúfame, že túto krásnu krajinu ešte niekedy v budúcnosti navštívime ☺

Zuzana Ratkovská, Miroslava Kamzíková, 3.E

Fínsko-Ähtäri

Naša cesta do Fínska sa začala 13.4. 2010, teda v utorok. O 10:45 sme odlietali z Viedne do Helsiniek. Z Helsiniek sme leteli do Seinäjoki. Tam nás čakal pán Hannu Humalamäki, ktorý nás odviezol do Tuomarniemi, ktoré sa nachádza v meste Ähtäri. Ähtäri je vzdialene 80 km od Seinäjoki.

Keď sme dorazili na miesto, dali nám kľúče od izby a ubytovali nás. Boli sme strašne unavené, takže hneď ako sme sa vybalili, išli sme spať. Ráno sme sa stretli s pánom Humalamäki, ktorý nás zoznámil so všetkými učiteľmi a ukázal nám areál školy. Po obede sme išli do lesa s ostatnými študentmi a merali sme

výšku stromov. Hodina bola po fínsky, ale dôležité informácie nám Hannu prekladal do angličtiny. Hneď ako sme skončili, išli sme sa prejsť po okolí a spravili sme si nejaké fotky. Zistili sme, že pár minút cesty od našej ubytovne je nádherné jazero, nad ktorým poletujú čajky. Cítili sme sa ako ako pri mori, pretože to jazero bolo obrovské a stalo sa našim obľúbeným miestom. Z Po t prechádzky sme sa vrátili na ubytovňu a zaspávali s očakávaním, čo nás čaká na druhý deň, lebo sme mali

mať fínštinu. Fínština bola veľmi zaujímavá a deň ubehol veľmi rýchlo. Veľmi sme sa tešili na piatok, lebo sme mali ísť na seminár do Tampere. Cesta nám trvala 2 hodiny, pretože Tampere je 160 km od Ähtäri. Po dvoch hodinách

cesty sme konečne zastavili. Boli sme na mieste. Už na prvý pohľad sme videli, že je to krásne mesto. Keď sme vystúpili Pirkko nám povedala, že máme voľno lebo do obeda bol seminár po fínsky. Vypýtali sme si mapu a išli sme sa prejsť po meste. Mesto bolo veľmi zaujímavé. Bolo tam veľa sôch, kostolov a samozrejme obchodov. Tampere je priemyselné mesto. Vrátili sme sa na obed a cestou naspäť nás Pirkko zobrala na jednu vežu, ktorá sa nachádza tiež v Tampere. Z veže bol naozaj nádherný výhľad na celé mesto. Ďalší nádherný deň strávený vo Fínsku. Ďalší týždeň nám Hannu ukázal školské lesy. Potom sme mali hodinu angličtiny, kde sme robili nejaké cvičenia. Okrem toho sme tento týždeň priemerkovali

porast priemerkou kosou a merali výšky stromov výškomerom suuntom. Ešte sme merali plochu a relaskopovali. No a nakoniec sme mali hodinu s ostatnými študentmi, ktorí priemerkovali digitálnou priemerkou. Tento týždeň bol veľmi zaujímavý, lebo sme sa niečo naučili a to, čo sme vedeli, sme si vyskúšali v praxi. Cez víkend prišli nejakí študenti zo Seinäjoki, medzi ktorými boli aj Česi a Slováci. Zoznámili sme sa s nimi a potom sme išli do sauny. Zo sauny sme skákali do jazera. Bolo studené, ale bol to super pocit. Víkend sme si užili a v pondelok nás čakala práca. Počítali sme počet stromov na ha pomocou údajov, ktoré sme získali minulý týždeň pri priemerkovaní a meraní výšok. Počítali sme to v programe excel. Samozrejme, sme si najprv museli nejaké údaje nájsť v tabuľkách. Keď sme to vypočítali, išli sme na obed. Po obede sme išli na exkurziu do firmy, ktorá vyrába harvestory a iné lesné stroje. Na druhý deň sme mali kurz varenia v lese. Piekli sme tam lososa a robili iné zaujímavé a chutné jedlá. V stredu sme sledovali študentov, ako robia z dreva sauny, stoly a iné drevostavby. Vo štvrtok sme museli vstávať skoro lebo sme išli pozorovať vtáky. Pozorovali sme ich cez ďalekohľady. Videli sme labute a kačky. Bolo to zaujímavé pozorovať čo robia a ako žijú. Po obede sme mali exkurziu k rieke. Rieka bola veľká a mala silný prúd, ale čím ďalej sme išli, tým bola kludnejšia. Popri rieke boli popadané a obhryzené stromy, čo mali na svedomí bobry. Dozvedeli sme sa, že tam žijú lietajúce veвериčky. V piatok sme zase priemerkovali, merali výšky a počítali. Posledný víkend nášho pobytu sme sa znova prešli po areáli a išli k nášmu obľúbenému jazeru, aby sme sa rozlúčili. V pondelok bolo veľmi smutné opúšťať takú nádhernú krajinu ako je Fínsko. Bolo tu strašne veľa jazier a lesov. Jednoducho to bol náš najkrajší zážitok v živote, na ktorý nikdy nezabudneme.

Holandsko

Holandsko. Štát malý asi ako golfová loptička. Nachádza sa v západnej Európe, kde má zo západnej časti oceán. Štát je to síce maličký, ale s veľkým počtom obyvateľstva. Prekvitá tu najmä automobilová, lodná a železničná doprava, ale ľudia obľubujú aj cyklistiku. Veľká časť obyvateľstva sa venuje farmárčeniu, čo je nielen ich koníčkom, ale častokrát aj zamestnaním.

Nám konkrétne sa Holandsko veľmi páčilo. Je to krajina „tulipánov“, aj keď sme ich veľmi veľa nevideli. Naše prvé dni boli trochu ťažké, kým sme si zvykli na nových ľudí a angličtinu, ale dalo sa prispôbiť. Boli sme pod dozorom veľmi milých ľudí Ronalda s jeho manželkou Ineke. Hneď prvý deň príchodu nás ubytovali v ich malom „záhradnom domčeku“, kde sme mali stráviť naše 3 týždne. V domčeku bola jedna miestnosť, kde bolo všetko, čo sme potrebovali a v podkroví boli umiestnené posteľe. Prvý týždeň spočíval asi v tom, že každý deň sme chodili niekde inde. Prvý deň nás Ronald zobral do jeho školy, kde pracoval a jeho odborom bola pestovateľská činnosť. Škola bola lesnícka ako naša, ale zdalo sa nám, že mali viac praxe a väčšinu času strávili v botanických záhradách a v lesných škôlkach. Študenti každé ráno prišli do školy, nastúpili do školských áut a odviezli sa spolu s profesormi na pracoviská. Každý deň sa nachádzali na inom pracovisku a tak si precvičili všetky pestovateľské činnosti. Ich prax spočívala hlavne vo výsadbe stromčekov, v presádzaní a v malom množstve aj pílení. V škole sa nachádzalo veľmi veľa učební, či už učebňa ťažby, zoológie, botaniky a aj učebňa, kde sa starali a chovali zvieratká.

Ďalšie dni to vyzeralo asi tak že, nás Ronald vozil na naše pracoviská. Chodili sme do firiem, ktoré sa venovali vypilovaniu stromov v okolí domov, štiepkovaniu a podobným veciam. Každá firma, keď si ju zavolali, musela odpáliť strom, poštiepkovať ho a spraviť poriadok, aby nebolo vidieť, že sa tam niečo robilo. Cez víkend sme chodili do okolitých miest na bicykloch, ktoré boli našimi pomocníkmi po celý čas.

My sme pracovali na malej farme, ktorá sa nachádzala medzi 2 mestečkami Dieren a Doesburg. Boli to mestečká vzdialené od nás asi 5 km a všetko tam bolo pomerne lacné.

Holandčania nemajú svoj jazyk angličtinu. Hovoria síce po anglicky, ale majú taktiež ako my svoje nárečie

Posledný týždeň sme boli dva dni aj v „hore“. Teda v hore, ako v hore. Všade samá rovina, ale zároveň veľmi veľa zveri. Na jednej našej prechádzke s horárom sme videli zo 30 diviakov, 15 jeleňov a pár srn. Proste tam bolo krásne. Holandčania veľmi chránia prírodu, a preto málo poľujú na zver.

Automobilizmus je tu v plnom prúde. Najhoršie je to v ranných hodinách asi okolo 9:00 a poobede okolo 16:00 hod. Pre cyklistov sú spravené po celom Holandsku

cestičky a taktiež majú aj vlastné semaforey. Ľudia a žiaci chodia dosť často do roboty a do školy na bicykloch.

Holandsko je veľmi pekná krajina a aj ľudia sú tu veľmi milí, takže vám ju odporúčam navštíviť.

škola
Helicon

Tu môžete vidieť, že je to aj krajina mlynov, ktoré boli skoro na každom kroku.

Pre Holanďanov sú taktiež typické aj topánky, ktoré nájdete v celom Holandsku.

Slovinsko

V dňoch od 12.4. do 2.5. 2010 sme sa zúčastnili odbornej stáže v Slovinsku. Slovinsko je stredoeurópsky a prímorský štát. Aj keď pobrežie mora je dlhé len 47 km. Je veľmi hornaté, zbiehajú sa tu hrebene Álp a Dinárov. Najvyšším vrchom je Triglav 2864m. V Slovinsku žije asi 2 000 000 obyvateľov a hlavné mesto je Ľubľana. My sme sa zúčastnili stáže v mestečku Postojná. Toto mestečko je vzdialené asi 60km od Ľubľany a 60 km od pobrežia mora. Nachádza sa v známej krasovej oblasti, kde je najväčší jaskynný systém v Európe.

Cestovali sme zo Slovenska vlakom cez Rakúsko a cesta trvala asi 15 hodín. Ubytovali sme sa v internáte školy, kde sme sa zoznámili s pani profesorkou Stropníkovou, ktorá bola naša spojka. Už v prvý deň sme sa zúčastnili odbornej praxe. Praxe sú

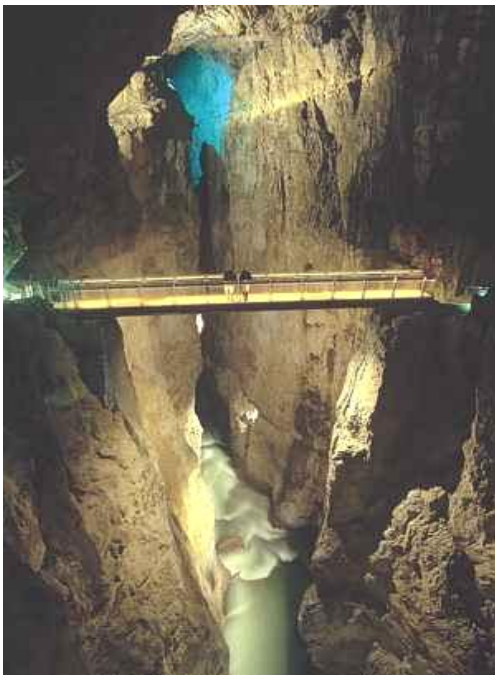
podobné ako na Slovensku. Do lesa sa ide autobusom alebo autom. V lese sa žiaci preležú do pilčického obleku. Pred prácou je stručný výklad o danej práci a čo ňou chceme dosiahnuť. My sme sa zúčastňovali na mnohých prácach. Robili sme údržbu lesnej cesty, za pomoci motorových píl sa pílili nežiadúce dreviny pri ceste a opílovali konáre. My sme ich následne odtiahli mimo cesty. Plátali sa diery na cestách. Pracovali sme aj pri obnove porastu a sadili sme sadenice. Keďže to bolo vyššie položené miesto, kde bolo chladnejšie, sadili sme tam smreký ich jamkovou metódou. Boli tam dosť strmé svahy a pôda bola veľmi kamenistá, čo sťažovalo sadbu stromčekov. Ďalší deň sme boli v ťažbe. Sústreďovalo sa drevo z porastu na odvozné miesto. Boli sme rozdelení do malých skupín, kde jeden profesor mal troch žiakov. Boli k dispozícii dva traktory, ktoré obsluhovali študenti školy. Traktor prišiel do porastu, tam sme vyťahovali lano k odvetveným kmeňom. Lano sme upevnili ku kmeňom, ktoré sme za pomoci navijaku priblížili k traktoru. Traktor následne drevo dotiahol na odvozné miesto. Zúčastnili sme sa aj na teoretickej výučbe, kde sa v lese robila sortimentácia do akostných tried. Boli tam prevažne buky. Ďalšou teoretickou výučbou bolo spoznávanie prímorských drevín. Išli sme autom k pobrežiu mora, kde

sme sa pripojili ku skupinke študentov. Profesor pestovania lesa dával výklad o rôznych druhoch stromov a kríkov, ktoré rastú v tomto prímorskom prostredí. Prešli sme asi 3km popri pobreží a naspäť. Na tejto prechádzke sme spoznali zaujímavé dreviny. Okrem školy a praxe sme chodili a spoznávali rôzne kultúrne a prírodne zaujímavosti. Boli sme napríklad v Postojenskej jaskyni a na Predjamskom hrade, ktorý je vytesaný do skalnatého brala a pod ním je jaskyňa a v Škocjanskej jaskyni ,ktorá je zapísaná do svetového kultúrneho dedičstva Unesco. Je to prekrásna jaskyňa, cez ktorú preteká rieka Reka. Má obrovskú podzemnú sieň, ktorá je 10 až 60m široká a viac ako 140m vysoká. Je najväčšia v Slovinsku a patrí aj k najväčším na svete. V jaskyni je Cerkvénik most, ktorý je vo výške 47m nad riekou Reka. Na jar vznikajú záplavy.Posledná veľká záplava bola v roku 1965, kde voda bola 10m nad Cerkvénickým mostom. Čiže voda stúpila v jaskyni o 57m. Blízko pri Škocjanskej jaskyni je jeden z najznámejších žrebčínov v Európe. Chovajú tam ušľachtilé kone Lipicany. Je to 430 ročný žrebčín pri obci Lipica. V Slovinsku sme ešte navštívili hlavné mesto Ľubľanu. Boli sme na Ľubľanskom hrade a v národnom múzeu.

Spoznali sme novú kultúru a priateľov. Získali sme nové vedomosti a skúsenosti v lesníckom odbore a v ďalších zručnostiach. Túto trojtýždňovú stáž hodnotím veľmi kladne a každému ju odporúčam. Získa neopakovateľné zážitky. Chcel by som sa poďakovať škole a všetkým, ktorí nám túto stáž umožnili.

Dušan Chudo, Ján Obal, 3.A

Škocianská jaskyňa Cerkvénický most

Predjamský hrad

Pobyt v Čechách v rámci projektu- Leonardo da Vinci

Počasiu v **Písku** nebolo pri našom príchode práve najlepšie. Bolo chladno a sychravo, no keď sme sa rozhodli na prvú večernú prechádzku, okamžite dážď ustal a my sme mohli bez problémov prechádzať ulicami starého mesta.

Je to staré mesto s dlhou a pútavou históriou, no my za tých pár dní, ktoré sme tam strávili, sme nemali čas sa s ňou spoľahlivo oboznámiť.

Približne po štyroch dňoch sme cestovali ďalej na juh, bližšie k nemeckým hraniciam (asi 1km od nemeckých hraníc). Cestou sme sa zastavili na pozemkoch vojenských lesov ČR, kde sme boli svedkami škôd spôsobených vetrom asi spred dvoch rokov (približne 700 tis.m³).

Odtiaľ sme pokračovali ďalej do dediny nazvanej **Strážný**, kde sme sa mali ubytovať a následne stráviť najbližších 18 dní. Ubytovali nás v starom nemeckom dome, asi 15 minút chôdze na naše pracovisko, kde sme mali pôsobiť. Boli sme tam my štyria a jeden 30-ročný chlapík menom Jiří Vokřál. Na izbách sme bývali po dvoch. Asi hodinu po ubytovaní a zabývaní, sme hneď nastúpili na „poobedňajšiu šichtu“.

V priebehu tých pár dní sme mali na každý deň presný plán. Začínali sme o šiestej rána kávičkou a raňajkami a o 7.00 hod. sme sa vybrali na pracovisko.

Priebežne sa vykonávala novoročná údržba pozemkov, t.j.: oprava ohrady pre chovanie dobytku, vyrezávanie starej ohrady, čistenie odtokových kanálov, vyrezávanie novo narastených stromov pre lepšiu priechodnosť bagra, kŕmenie zveri, zbieranie zhodov, čistenie lesných ciest od vývratov, ťažba kalamity spôsobená lykožrútom.

Táto možnosť vycestovania do inej krajiny sa nám ukázala ako perfektný spôsob nadobudnutia životných skúseností v oblastiach: ťažby dreva, poľovníctva, živočíšnej

výroby, poznania kultúry a mnoho iných vecí. Všetkým štyrom sa tento pobyt veľmi zapáčil.

Dôvodov je príliš veľa a preto ich tu nechcem všetky menovať. Hlavne je tam však perfektná strava, skvelý zamestnávateľ, úžasné prostredie a veľa krásnych zážitkov.

ART PÓDIUM - MLADÉ TALENTY

Dňa 14.4.2010 sa na školskom internáte na Povrazníku uskutočnilo vystúpenie študentov stredných škôl. Mali sme tam možnosť vidieť: poéziu, prózu, rôzne druhy tancov, hru na gitare, spev a veľa ďalších zaujímavých druhov umenia. Vystúpenie malo svoju hierarchiu a program tak strhol mladých ľudí, že sa neplánovane k účinkujúcim pridali aj dvaja študenti z našej školy, ktorí bez prípravy zatancovali tanec TECKTONIK- a osobne dostali pochvalu od samotného primátora mesta. Publika sa toto podujatie veľmi páčilo, čo prejavovali svojim potleskom. Týmto chcem vyzvať mladých ľudí, aby sa nebáli prejavíť svoj talent a prezentovať ho na takýchto podujatiach a akciách. Zároveň vyzývam učiteľov a vychovávateľov, aby pomáhali pri hľadaní talentov, aby sa dnešná mládež vyhla drogám, alkoholu, či iným nástrahám života.

René Didi 1.B.

DEŇ NARCISOV

**„ROZKVITLI KVIETKY NÁDEJE PRE NÁS VŠETKÝCH.
NO TRPIACI SA NESMEJE, LEN MLČÍ V TÚŽBACH
KREHKÝCH.“**

21.4.2010 sme si aj my, študenti SOŠL, pripomenuli DEŇ NARCISOV. Keďže narcis je kvietkom nádeje pre onkologicky chorých pacientov a v nádeji je svetlo a radosť, naše podujatie sa nieslo v radostnom duchu. Moderátorom programu bol Ivan Donič, ktorý na úvod všetkých srdečne privítal. Ako prví účinkujúci sa nám predstavila trojica študentov SOŠL : ANDREJ NOSÁL', VOJTECH CIBULKA, RENÉ DIDI, ktorí nám predviedli tanec TECKTONIK. Veľkým prekvapením bolo vystúpenie súrodencov DUŠANA a PATRÍCIE DEBNÁROVCOV. Zahráli a zaspievali zopár známych hitov. Dušan pracuje ako kuchár na našom internáte a moderná hudba je jeho záľuba. Dakujeme hlavnej iniciátorke RNDr. Hradilovej za originálny nápad a možnosť prežiť príjemný večer.

Ivan Donič, 1.B

<http://obrazky.4ever.sk/pozadie-na-mobil/najnovsie/priroda/narcis-5386957>

Výstup na TANÁD

Bol teplý, májový deň. Ťažké mračná zakrývali takmer celú oblohu. Skupinu študentov zo SOŠL toto počasie neodradilo a vybrali sa na príjemný, no dosť náročný výstup na Tanád. Veľmi dobrým sprievodcom bol pán vychovávateľ Mudrák, ktorý nasadil dosť vysoké tempo. Celá túra trvala viac ako 3 hodiny. Cestou sme zbierali rastliny, pozorovali líšku a srnu, videli hniezdo chlpatých húseníc, z ktorých sa vyliahnú krásne

motýle a počúvali spev vtákov. Tejto túry sa zúčastnili študenti 1.A, B, E a z 2.A triedy. Krásny výhľad z Tanádu a Rosniarok bol odmenou za vynaloženú fyzickú námahu. Pani Hradilová nám rozdala počas túry sladkosti. Myslím si, že takýto deň by sa mohol opakovať častejšie. Prospeje to nášmu zdraviu, vylepšíme si kondíciu a pomôže to žiakom v škole, pri poznávaní rastlín a drevín. Som rada, že som sa

z našej školy i triedy zúčastnila tejto túry ako jediné dievča. Teším sa na ďalšie turistické vychádzky do prírody a pozývam všetkých študentov, ktorí majú radi pohyb a pobyt v prírode.

Nikola Zimanová, 1.E

NA VALENTÍNA

Dňa 3.3.2010 sa na lesníckom internáte v klube mládeže uskutočnila Valentínska diskotéka. Hneď po zahájení sa nám predviedol Dušanko Debnár, mladý, sympatický kuchár z našej jedálne, so svojou sestrou Paťkou, ktorí nám zahrli a zaspievali pár krásnych pesničiek ... Počet zúčastnených žiakov bol až nad očakávanie veľký. O recitáciu sa postarali študenti: M.Jablonková, L.Jančeková, I.Donič, Ľ.Popálený.

Od najmladších prvákov sa vystúpenia zúčastnili aj najstarší štvrtáci. Akonáhle sa skončilo vystúpenie Dušana, začala sa diskotéka. (Dj-Maťo, Dj-Mišo). Zhaslo sa svetlo, zapol sa stroboskop, hudba na plné pecky a už to išlo... Do 22:00 sme sa zabávali, tancovali a spievali.

Za tento krásny večer ďakujem pani prof. Hradilovej, pani vychovávateľke Černotkovej a tak isto aj pani vychovávateľke Heintzovej, ktoré boli hlavnými organizátorkami tohto podujatia. Valentínsky večer bolo o zábavu postarané...

Pre LETOKRUHY napísal Martin Klonga.2.E.

<http://obrazky.4ever.sk/pozadie-na-m>

Reportáž

Moja dedina – Sása

Dedina, v ktorej bývam už 16 rokov, sa nazýva Sása . Žije sa tu celkom dobre, ale občas je nuda .Sása bola bývalé kráľovské mestečko, ktoré bolo napadnuté a skoro spustošené Turkami. Ako obrana slúžil katolícky kostol z 13. storočia a zákopy, ktoré boli postavené okolo neho. Okrem katolíckeho kostola sa tu nachádza aj evanjelický kostol. Narodil sa tu spisovateľ a básnik Andrej Trúchly Sitniansky .

Sása sa nachádza 20 kilometrov od Zvolena. Cez Sásu preteká potok Neresnica. Žije tu približne 980 obyvateľov. Dedina leží v Pliešovskej kotline. Nachádza sa v nadmorskej výške okolo 500 m.n.m. Pri Sásе sa nachádza ranč Falkenhof, kde som niekedy chodieval jazdiť na koni. V blízkosti obce sa nachádza lom, v ktorom sa ťaží andezit. V obci

nájdete park, dve fary, hasičskú zbrojnicu, obecné lesy, obecný úrad, poštu, informačné stredisko, niekoľko obchodov, kultúrny dom, krčmu, tenisové a futbalové ihrisko a materskú škôlku . Každoročne sa tu konajú rôzne športové, folklórne a kultúrne podujatia. Pri Sásе je urobená aj cyklistická trať.

Sása je dedina, v ktorej som vyrastal. Páči sa mi tu, ale mohlo by tu byť viac spoločenských podujatí. Pravdepodobne tu budem bývať aj naďalej.

Róbert Ondrejka II.A

Reportáž

PRIEVIDZA

Toto mesto ma sprevádza od doby , keď som sa sem presťahovala. Stalo sa to pred siedmimi rokmi. Nastal prelom v mojom živote. Život v tomto meste bol pre mňa novou skúsenosťou.

Hneď na prvý pohľad ma Prievizda očarila svojou ohromujúcou rozlohou. Očarila ma kvôli tomu, že mestečko, v ktorom som bývala predtým, nebolo moc veľké. Môžem povedať, že sa tu nájde množstvo rôznych pamiatok, ktoré rozprávajú, čo sa v tomto meste stalo a akým životom sa tu žilo. Známy je na námestí morový stĺp, ale aj kostoly. Ten najznámejší je barokový kostol. Mala som možnosť ho vidieť aj z vnútra. Je obrovský a nádherne vyzdobený.

Jednou z najväčších pamiatok je Bojnický zámok. Nie je síce priamo v Prievizdi, ale aj napriek tomu sa tam dá ľahko dostať. Bojnický zámok svojou veľkosťou vzbudzuje pred každým človečikom rešpekt. Kedysi táto nádhera patrila Pálffyovcom. V letných mesiacoch sa táto dominanta stáva najobľúbenejšou destináciou. Možno aj preto, že sa tu každý rok odohráva „Festival duchov a strašidiel“. Mnohé deti a nielen oni , ale aj ich rodičia, si v tejto

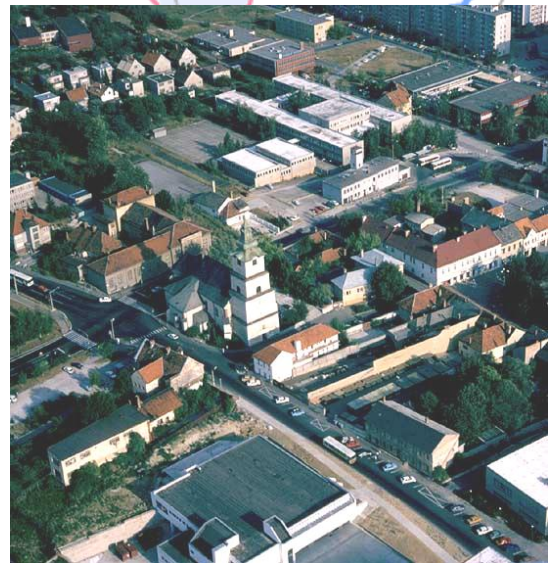
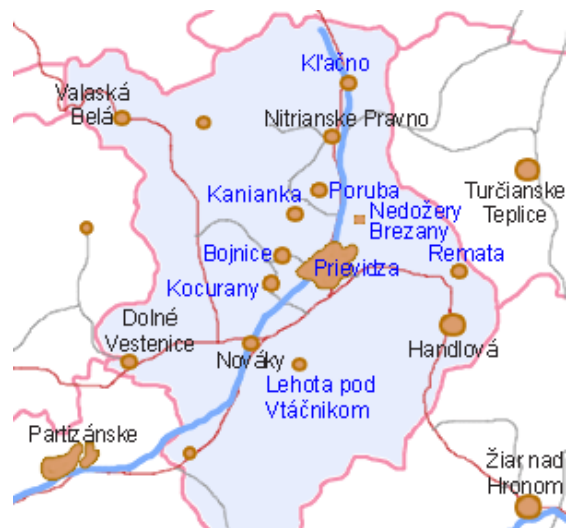

chvíli prídu na svoje. Minulé leto si to vyskúšala aj moja mladšia sestrička, ktorá bola z toho nadšená, aj keď sa bála. Blízko bola vybudovaná známa Bojnická zoologická záhrada. Je to výborný pomocník v poznávaní živočíšnej ríše. Obľubu si tu našli najmä nové prírastky.

Prievizda sa postupne stáva čoraz modernejším mestom. Na jednej strane je to aj dobre ,ale na tej druhej strane zle, lebo tu ubúdajú zelené plochy. Cez teplé dni ľudia chodia pre odpočinok do Lesoparku. Deti tam majú obrovské ihrisko na vyšantenie. Vo večerných hodinách sa na amfiteátri premietajú filmy.

Nakoniec vám môžem priblížiť jeden z kútov , ktorý sa ukrýva neďaleko. Je to pohorie Kľak.. V letných mesiacoch tam môžete obdivovať nádhernú scenériu hôr, ktorá sa odohráva všade navôkol. A taktiež je to super miesto na turistiku .Vo večerných hodinách vás upúta večerné dotýkanie sa lúčov vrcholkov hôr. V zimných mesiacoch je tu obľúbená lyžovačka.

Týmto som vám chcela priblížiť malebnú Prievizdu..... Možno vás moje rozprávanie nadchlo a rozhodnete sa ju navštíviť.

Norika Nováková 2.E

Ešte stále fajčíš?

Na Slovensku je podiel fajčiarov stále vysoký, je to najčastejšia látková závislosť.

Pôsobením na dopamínové receptory nikotín vytvára silnú závislosť, preto ho považujeme za drogu podobnú heroínu alebo kokaínu. Nikotín vedie pomerne rýchlo k telesnej a psychickej závislosti. Má vyšší potenciál závislosti ako obávaný heroín. K závislosti vedie už samotný rituál fajčenia, pretože spĺňa viacero funkcií – okrem iného aj tie, že má človek stále niečo v ruke, pôsobí svetáckym dojmom, necíti sa tak sám a navyše si myslí, že je oveľa atraktívnejší.

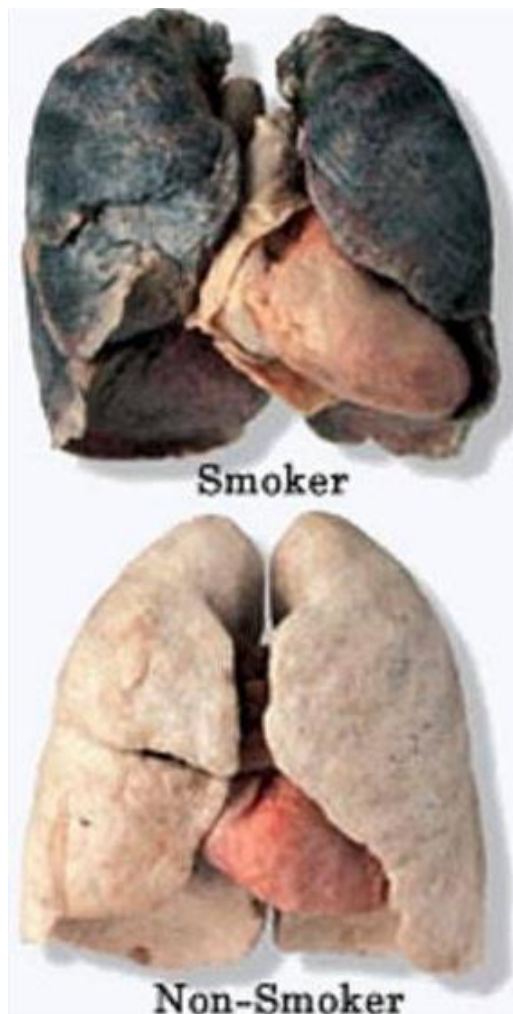
Nikotín stimuluje nervový systém, avšak jeho silný a toxický účinok na organizmus môže viesť k vážnej intoxikácii. Vyvoláva zvýšenie krvného tlaku a zrýchľuje pulz, uvoľňuje adrenalín a znižuje chuť do jedla. Pri zvýšenej konzumácii dochádza k nevoľnosti alebo zvracaniu, čo môže v dôsledku zastavenia dýchania viesť až k smrti. Abstinenčné príznaky sa prejavujú vo forme podráždenia, bolesti hlavy a stavov úzkosti, ktoré môžu viesť k depresiám.

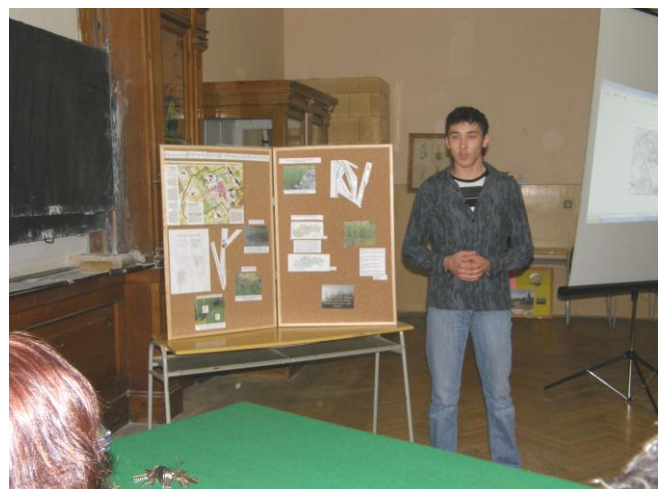
rakovina tvárovej časti fajčiara

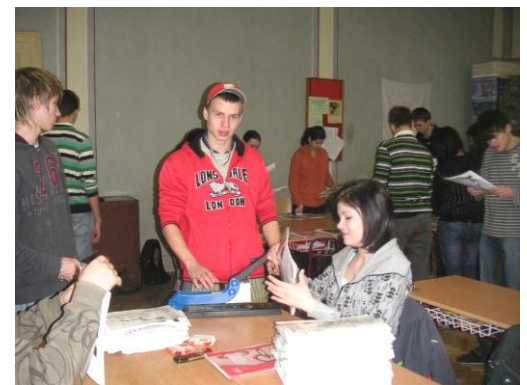
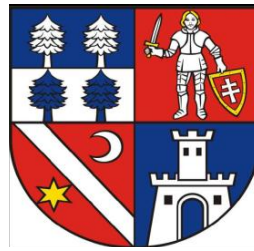

<http://aktualne.centrum.sk/domov/zdravie-skolstvo-spolocnost/clanek.phtml?id=1144148>
<http://www.ambience.sk/old/tabakova-lobby-ochrana-nejfajciarov>
<http://kruciata.sk/?obsah=2160>

porovnanie pľúc a srdca fajčiara a nefajčiara

LETOKRUHY – časopis pre lesníkov a všetkých, ktorí vedia čítať!

Vydáva: ZIS pri SOŠL B. Štiavnica

Redakčná rada: Eleonóra Valovičová, Jana Lavříková

Spolupracovali: Štefan Petrikovič, Martin Klunga, Vladimír Herda + 4.A, Peter Lacko, Veronika Dudíková, Tomáš Mlynárik, Ján Kotlár, Radomír Szabo, Ondrej Halan, Vojtech Cibulka, Mariana Jablonková, Zuzana Tužinská, xD, Denis Pekár, Michal Antal, Ivan Donič, Ida Hradilová, Jakub Mokráš, Dušan Chudo, Ján Obal, Veronika Bartolovicová, Róbert Ondrejka, Lucia Jančeková, Terézia Korčoková, Nikola Zimanová, Norika Nováková, Gabriela Paulíková, René Didi, Zuzana Ratkovská, Miroslava Kamzíková, REIC B. Bystrica

Jazyková úprava: Mgr. Jana Lavříková

Za materiálnu podporu ďakujeme: SOŠL B. Štiavnica

Tlač: ZIS - Tomáš Mlynárik

Toto číslo vyšlo: 25. 05. 2010

Náklad: 80 ks